

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Miroslava Mjartan a přísedících Mgr. Jany Kocábové a Mgr. Daniela Reslera, MBA, LL.M. v hlavním líčení dne 04. dubna 2019,

takto:

obžalovaný

██████████, narozený dne ██████████ v ██████████, trvale bytem ██████████, ██████████, ██████████,

je vinen, že

poté, co poškozená ██████████, narozená dne ██████████ cca jeden rok trvající vztah s obžalovaným ██████████ dne ██████████ v odpoledních hodinách ukončila, obžalovaný v přesněji nezjištěné době okolo 17.00 hodin dne ██████████ 2017 v prostoru vyhlídky označené „██████████“, ██████████ – ██████████, Královéhradecký kraj, v přímém úmyslu ██████████ usmrtit, za situace, kdy společně stáli na ochozu vyhlídky za zábradlím, se ji nejprve tlakem do jejích zad snažil strhnout do volného prostoru rokle, což se mu nepodařilo, neboť se ██████████ chytla zábradlí, při následném ataku, za situace, kdy se pustila zábradlí, tlakem do jejích boků strhl do volného prostoru rokle, kdy poškozená ██████████ spadla z výšky 8 metrů do rokle pod vyhlídkou a obžalovaný ██████████ s úmyslem spáchat sebevraždu skočil z vyhlídky, když v důsledku pádu poškozená ██████████ utrpěla kompresní zlomeninu 12. hrudního obratle, nitrodřeňové zlomeniny 1. a 2. bederního obratle, nestabilní zlomeninu 3. bederního obratle a podvrtnutí pravého hlezenního kloubu – natažení předního vazů mezi kostí holení a lýtkovou s otokem měkkých tkání v okolí, kdy tato poranění si vyžádala zásah integrovaného záchranného systému a následnou operaci a hospitalizaci na Neurochirurgické klinice Fakultní nemocnice v ██████████ v období od ██████████ 2017 do ██████████ 2017, když k usmrcení poškozené nedošlo v důsledku skutečností nezávislých na jednání obžalovaného,

tedy

dopustil se jednání, které bezprostředně směřovalo k tomu, aby jiného úmyslně usmrtil, přičemž k dokonání trestného činu nedošlo.

čímž spáchali

zločin vraždy podle § 140 odst. 1 tr. zákoníku, ukončený ve stadiu pokusu podle § 21 odst. 1 tr. zákoníku, a za to

se odsuzuje

podle § 140 odst. 1 tr. zákoníku za použití § 58 odst. 1 tr. zákoníku k trestu odnětí svobody **v trvání sedmi roků.**

Podle § 56 odst. 2 písm. a) tr. zákoníku se obžalovaný [REDAKCE] pro výkon trestu odnětí svobody zařazuje **do věznice s ostrahou.**

Podle § 228 odst. 1 tr. řádu je obžalovaný [REDAKCE] povinen nahradit nemajetkovou újmu poškozené [REDAKCE], narozené dne [REDAKCE], bytem [REDAKCE], [REDAKCE], ve výši 130 414 Kč.

Podle § 228 odst. 1 tr. řádu je obžalovaný [REDAKCE] povinen nahradit škodu Všeobecné zdravotní pojišťovně České republiky, Regionální pobočka Hradec Králové, pobočka pro Královéhradecký a Pardubický kraj, Hořická 1710/19a, ve výši 159 417 Kč spolu se zákonným úrokem z prodlení ve lhůtě jednoho dne ode dne právní moci tohoto výroku o náhradě škody, a České pojišťovně a.s., Spálená 75/16, Nové Město, 110 00 Praha 1, ve výši 21 000 Kč.

Odůvodnění

1. Dokazováním v hlavním líčení bylo zjištěno, že obžalovaný [REDAKCE] s poškozenou [REDAKCE] udržoval partnerský vztah po dobu zhruba jednoho roku před inkriminovanou událostí. Dne [REDAKCE] 2017 v odpoledních hodinách poškozená oznámila obžalovanému ukončení jejich vztahu a poté společně navštívili vyhlídku označenou jako „[REDAKCE]“ nacházející v [REDAKCE] v oblasti [REDAKCE] v Královéhradeckém kraji. Zde v prostoru za zábradlím vyhlídky, kde oba stáli, obžalovaný nejprve strčil poškozenou v úmyslu ji usmrtit do oblasti jejich zad, přičemž tento fyzický atak poškozená odvrátila tím, že se zachytila zábradlím ochozu. Posléze obžalovaný svůj atak opakoval, a to tak, že poškozenou strčil, držíc ji za její boky, kdy již se poškozená zábradlím ochozu nedržela a tudíž spadla z výšky 8 metrů do rokle nacházející se pod vyhlídkou. Obžalovaný pak v úmyslu spáchat sebevraždu skočil z vyhlídky do rokle za ní. V důsledku jednání obžalovaného poškozená utrpěla zranění popsaná ve výroku tohoto rozsudku. V důsledku tohoto zranění byla poškozená operována a hospitalizována na Neurochirurgické klinice Fakultní nemocnice v [REDAKCE] v období od [REDAKCE] 2017 do [REDAKCE] 2017. Následně byla v domácí péči do [REDAKCE] 2017. V obvyklém způsobu života je omezena doposud. Ke smrti poškozené nedošlo jen díky skutečností nezávislým na vůli a jednání obžalovaného.
2. V rámci přípravného řízení trestního **obžalovaný** [REDAKCE] uvedl, že to, co je uvedeno v usnesení o zahájení jeho trestního stíhání, je pravdou. Popsal svůj vztah s poškozenou [REDAKCE] i události dne [REDAKCE] 2017. Dále uvedl, že okolo 12 hodin, když byl na notebooku, tak se připojil na jejich cloud a tam všiml screenshotu, kde poškozená řešila jejich rozchod. Překvapilo ho to, nemohl to pochopit a uvěřit tomu. Začal poškozené psát a chtěl to objasnit, ale nechtěla se o tom bavit. Obžalovaný dále dodal, že okolo 14.00 hodin inkriminovaného dne se sešel s poškozenou, poté šli do parku a na „[REDAKCE]“ v [REDAKCE], kde byl poškozenou informován o tom, že se s ním chce rozejít, neboť se v tom jejich vztahu cítí omezeně. Opakovaně jí navrhoval, že se změní. Snažil se ten vztah zachránit. Hovor s poškozenou považoval za klidný. Na jeho návrh se šli projít a společně došli na „[REDAKCE]“,

Shodu s prvopisem potvrzuje [REDAKCE].

kde si sedli na zídku a povídali si. Rozchod jej psychicky ovlivnil, necítil se dobře. Rozhodli se, že na okraji zídky sehraji scénu z filmu Titanic. K tomu došlo tak, že šli na konec zídky, poškozená stála před ním, on ji objímal kolem pasu, měl za sebou zábradlí. Když se otáčeli, tak se pokusil poškozenou srazit do propasti pod vyhlídkou, chtěl, aby spadli společně, neví, co jej to napadlo. K události došlo za situace, kdy se poškozená začala otáčet vpravo, tedy levým bokem do propasti. Snažil se ji strhnout, poškozenou držel okolo pasu. Ona se chytila zábradlí a začala křičet. Neví, asi ji musel odtrhnout a poté ji do propasti strčil, spadli oba. Nejprve padali volným pádem, on se udeřil do beder, pak se odpojili, každý dopadl sám. Po dopadu hledal poškozenou, volal na ni, nacházela se asi 4 metry nad ním. Poté na místo přišla nějaká žena, která zavolala záchranou službu. Obžalovaný popsal jejich záchranu a uvedl, že druhý den přes mobilní telefon poškozenou kontaktoval a navštívil ji v nemocnici. Omluvil se jí. Vše řešili přes sociální síť WhatsApp. Poškozená se ho ptala, proč to udělal, na což jí řekl, že tam nahoře to nebyl on. Nedokáže své jednání vysvětlit, neboť poškozenou miloval. Nepřemýšlel o tom, co se může stát, k celé události došlo až poté scéně z filmu Titanic. Posléze se dozvěděl, že se poškozená s událostí svěřila svědkovi [REDACTED].

3. **Obžalovaný** se v rámci přípravného řízení podrobil i **prověrce** své **výpovědi** na místě samém, kde ukázal na figurantech útok vůči poškozené, kdy setrval na své výpovědi, že se poškozenou chtěl strhnout do propasti, a že tam spadli spolu. Prověrka je zachycena spolu s fotodokumentací ve spise na č. l. 274-282. Dále byl v rámci přípravného řízení realizován i **vyšetřovací pokus s obžalovaným**, kdy protokol o tomto vyšetřovacím pokusu se i s fotodokumentací nachází na č. l. 291-296. Při těchto úkonech obžalovaný mimo jiné opakovaně uvedl, že před samotným pádem se nacházeli na skále, nikoliv na zídce.
4. U hlavního líčení obžalovaný [REDACTED] svoji výpověď přečetl z jednoho listu svých poznámek (viz č. l. 852) a poté využil svého práva nevypovídat s tím, že nebude odpovídat na dotazy. Podstatou výpovědi obžalovaného před soudem při hlavním líčení bylo to, že toho, co mu je obžalobou kladeno za vinu se nedopustil. Na průběh děje má pouze útržkovité vzpomínky a není schopen si vybavit, co se dělo. O tom, že měl zavinit pád poškozené, se dozvěděl od ní, prostřednictvím elektronické korespondence. Do té doby si myslel, že poškozená spadla bez cizího zavinění. Když ho poškozená informovala, že zavinil její pád a jak to provedl, tak jí uvěřil, a snažil se jí omluvit. To, že měl zavinit pád poškozené a jak to měl udělat mu potom ještě při jeho napadení řekl [REDACTED], který mu také a řekl, že když se nepřizná, tak bude znovu napaden. O tom, že poškozenou strčil, jak ona uvedla, byl přesvědčen až do doby, než mu jeho obhájci sdělili, že mají pochybnosti o pravdivosti výpovědi poškozené. Počal se domnívat, že její pád nezavinil. Poté jeho obhájci zkusili, jak by tělo poškozené i jeho tělo padaly, a když viděl, jak ta figurína naráží do skály, tak si uvědomil, že se to nemohlo stát, že mu poškozená neuvedla pravdu a proto se necítí vinen.
5. S ohledem na tuto skutečnost byly podle § 207 odst.2 tr. řádu čteny protokol o výsledku obžalovaného na č. l. 264 – 273, protokol o prověrce výpovědi obžalovaného na místě na č. l. 274 – 282, jehož videozáznam byl také při hlavním líčení přehrán a protokol o vyšetřovacím pokusu, který byl proveden s obviněným na č. l. 291 – 296. K tomuto procesní strany neměly žádné vyjádření.
6. **Svědkyňe** [REDACTED] při výslechu v rámci přípravného řízení popsala vztah s obžalovaným, kdy uvedla, že dne [REDACTED] 2017 se chtěla s obžalovaným rozejít, když uvedla důvody rozchodu. Nejprve seděli v parku, kde se bavili a poté šli na vyhlídku označovanou jako „[REDACTED]“. Zde dělali scénu z filmu Titanic. Obžalovaný stál za ní nad propastí za zábradlím. Cítila z jeho strany tlak, byl to silný tlak, proto se otočila vpravo a držela se zábradlí. Křičela, ať ji nechá být. Nejprve se jednalo o souvislý tlak do zad. Chtěla odejít, přičemž došlo k pádu. Obžalovaný ji držel v pase. Svědkyně při popisu svého pádu uvedla, že padala po nohách. Vyloučila, že by byli pod vlivem alkoholu nebo drog. S jednáním obžalovaného se svěřila svědkům [REDACTED], [REDACTED] a [REDACTED]. S obžalovaným si psala na

Shodu s prvopisem potvrzuje [REDACTED].

sociální síti WhatsApp a jejich komunikaci předložila policii. Tyto zprávy o komunikaci si v mobilním telefonu uložila a nechala si ji jako pojistku. Obžalovaný projevil lítost již v nemocnici.

7. **Svědkyňě** [REDACTED] se dále v rámci přípravného řízení podrobila **prověrce své výpovědi na místě**, kdy záznam o prověrce s fotodokumentací se nachází na č. l. 318-336 spisu. V přípravném řízení byl dále dle její výpovědi **realizován i vyšetřovací pokus**, kdy záznam o jeho provedení se nachází na č. l. 337-357, 358-367 spisu.
8. V rámci těchto dvou úkonů poškozená [REDACTED] uvedla, že nepadali společně, ale padali každý zvlášť, když ona dopadla na nohy a hýždě do keře, ale neudeřila se o skálu. Před pádem ji obžalovaný nejprve tlačil do zad, proto se chytila zábradlí. V okamžiku, kdy se pustila zábradlí ji držel v bocích a cítila tlak a došlo k pádu. Tlak do lopatek byl poměrně silný, vyškubla se mu a držela se zábradlí, chtěla odejít. Po tomto prvním útoku ji obžalovaný sděloval, že neví, co jej to napadlo, že půjdou pryč, ale poté došlo k jeho druhému útoku. Poškozená [REDACTED] bezprostředně po činu situaci popsala jako nešťastnou náhodu. Tuto skutečnost ve své výpovědi vysvětlovala.
9. U hlavního líčení svědkyně [REDACTED] uvedla, že vztah ani poměr k obžalovanému nemá, je to pro ni osoba cizí a uvedla shodně jako v řízení přípravném, když dodala, že při té procházce došli na vyhlídku, sedli si na ochoz, kde vždycky seděli a povídali si. Obžalovaný už nebrečel, byl v klidu nebo aspoň jí tak přišel. Povídali si o věcech, které ani nesouvisely s jejich rozchodem. Pak obžalovaný navrhl, že půjdou za to zábradlí na takový ten travnatý plácek. Ona řekla, že jo, což byla asi chyba, když jí nenapadlo, že se stane to, co se stalo. Stála tam před ním, on za ní a měl ruce kolem jejího boku. Asi tak dvě minuty tam stáli. Napravo tam byl takový výkluz a bylo vidět docela hluboko do té rokle, takže se tam trochu nahnula a vrátila se. V tuto chvíli cítila tlak do jejich zad, kdy ji obžalovaný tlačil dopředu. Stačila se vlastně vysmeknout a chytit se na pravé straně zábradlí. Říkala mu, ať ji nechá být a co to dělá a byla docela v šoku. Obžalovaný ji ujišťoval, že to byl jenom nějaký zkrat a že to neudělá a že neví, co do něho vjelo. Jelikož to zábradlí bylo docela dost vysoké a tou pravou cestou se nedalo odejít, tak se musela pustit toho zábradlí a přetočit se na levou stranu. Když se přetáčela na tu levou stranu, tak cítila, jak ji obžalovaný strká do boku, strčil ji a tak vlastně spadla do té rokle. A pak jenom co ví je, že dopadla a asi sekundu na to slyšela šumění křoví, listí před ní a obžalovaný dopadl před ní asi tak půl metru, neví. Když se ho zeptala, co to udělal a proč to udělal, tak řekl, že chtěl, aby byli napořád spolu, že ho to mrzí, že na to můžou zapomenout, že ji má pořád rád a že neví, co to do něho vjelo. Pak tam přišli ti kolemjdoucí, přijela záchranka, hasiči a jeli do nemocnice. V nemocnici, kde je přijali a dělali vyšetření, tak se jí ptali, co se stalo a ona naschvál mluvila nahlas, aby ji obžalovaný slyšel a řekla, že se jí zamotala hlava a že ji chtěl chytit. Toto řekla, protože to nechtěla řešit a nebylo jí to příjemné. Možná si ani nechtěla připustit, že to obžalovaný udělal. Na tom příjmu tedy naschvál řekla, že se jí zamotala hlava a že ji chytil, a to tak, aby to obžalovaný slyšel a neřekl něco jiného. Na otázku proč to řekla, svědkyně [REDACTED] uvedla, že už na té vyhlídce, když byli v té rokle, tak říkala, že to takto řeknou, aby se to neřešilo, protože jí bylo jasné, že to všechno znamená výslechy a tak a nechtěla to prostě řešit, raději to chtěla vytěsnit, nemyslet na to a rychle na to zapomenout. Takže se takto domluvili a ona na tom příjmu to řekla nahlas, aby to obžalovaný slyšel, aby věděl, co řekla. Pak jela na sál a už se neviděli. Na otázku, proč se potom rozhodla říct, jak to bylo, svědkyně uvedla, že se s tím svěřila nejlepší kamarádce [REDACTED] a ještě kamarádům. Rozhodla se to potom říct, protože to v sobě měla. Řekla si sama sobě, že pokud za ní někdo z policie nepříjde, tak obžalovaného sama neudá, ale když za ní přijela kriminálka, že se to řeší, tak to řekla, jak to bylo, a řekla pravdu. Kdyby za ní nepříjela kriminálka, tak by sama nešla a neudala by ho.
10. Svědkyně [REDACTED] dále uvedla, že slečně [REDACTED] řekla, že ji strčil [REDACTED]. Myslí, že jí posílala i zprávy, protože se obžalovaný přiznal do těch zpráv. Neví, jestli jí to dopodrobna

Shodu s prvopisem potvrzuje [REDACTED].

popisovala, ale ten základ jí řekla. Řekla jí, o co tam šlo. Párkrát se o tom bavily i mluvenou konverzací. Jestli jí to popisovala a psala dopodrobna, to si nepamatuje. Panu [REDACTED] řekla to samé co [REDACTED], že ji obžalovaný strčil a jak to bylo. Na otázku, zda existuje o skutečnosti, že ji měl obžalovaný strčit i nějaká elektronická komunikace (mezi jí a [REDACTED], případně panem [REDACTED]) svědkyně odpověděla, že asi ne. O tomto komunikovala i s panem obžalovaným. Když byla na tom pokoji, tak si řekla, že kdyby náhodou nastal ten moment, kdyby se na to přišlo, že chce mít něco, co by obžalovaného usvědčovalo, že si nevymyslela takovouto věc. Takže se obžalovaného v elektronické aplikaci WhatsApp zeptala, proč to udělal a on jí napsal, že to byl zkrat, že to nechtěl udělat a neví, co přesně tam psal, ale přiznal se jí do těch zpráv. Takže měla prostě něco, že si to nevymyslela. Tehdy byla už na lůžkovém oddělení, takže asi pět dnů poté. Přesně neví. Tuto komunikaci vydala policii. Trvá na tom, že ji obžalovaný strčil. Nejprve jednou, to se držela a pak do ní strčil ještě jednou. Jednou, to se mu vysmekla, chytla se zábradlí, pak se pustila toho zábradlí, aby se mohla otočit na levou stranu a odejít a v tu chvíli ji strčil podruhé. První byl tlak do beder a podruhé cítila jenom ruce na svých bocích. Bylo to rychlé. Nepamatuje si přesně jak, ale prostě cítila jeho ruce na jejích bocích. Byli tam jenom oni dva. Nikdo třetí tam nebyl. Na té „[REDACTED]“ v minulosti byli. Na tom, jak to popisovala v rámci prověrky výpovědi i v rámci vyšetřovacího pokusu, trvá. V současné době je po vyjmutí šroubů z páteře a začne chodit na rehabilitace a nějakým způsobem svaly a páteř protahovat, aby se vrátila co nejvíce stavu jako před tou událostí. Je [REDACTED] a chodí do školy. V současné době nemůže mít nárazy, ani nějaké kontaktní sporty. Bylo jí řečeno, že na záda musí být opatrná, aby tam nedošlo k nějakému porušení, že záda už jsou narušená. Před činem chodila cvičit. Sporty dělala ve škole, mohla běhat, sportovat, žít normálně bez bolestí. To v současné době nemůže. Nemůže běhat, protože to jsou nárazy, cvičí jenom tak, že se protahuje. Kromě [REDACTED] a [REDACTED], ty zprávy s obžalovaným, když se za ní stavovala, ukazovala i [REDACTED]. Spíše to chtěla vytěsnit, zapomenout na to a neřešit to. Doma matce, otci, to neříkala. Přestože se původně dohodla s obžalovaným, že měla zavrát nebo že se jí měla zatočit hlava, tak přesto řekla dalším osobám, že to bylo jinak, protože to byli její nejbližší přátelé a měla potřebu se s tím někomu svěřit, u koho věděla, že ji vyslechne, nebude dále do toho šťourat a pomůže jí s tím, že ji prostě vyslechne, nebude mít otázky a nebude to dále řešit. Věděla, že v té [REDACTED] má obrovskou podporu. Přestože řekla, že se jí zamotala hlava, přesto chtěla proti obžalovanému nějaký usvědčující důkaz. Byla to pojistka do budoucna, kdyby se na to přišlo, aby pak nemohl říct, že si to vymyslela, což by klidně mohl říct. Kdyby tu pojistku neměla, tak by mohla být ještě obviněná z toho, že si vymýšlí tyto věci, a to fakt nechtěla. O tom jejich rozchodu to obžalovanému řekla poprvé ten den. Řekla mu, že se chce rozejít, protože ty city už tam nebyly takové, jaké tam byly. Měla také podezření, že jí kontroluje zprávy na dálku, protože když třeba posílala [REDACTED] nějaké screenshoty ten den, že se s ním chce rozejít, tak obžalovaný jí volal, že proč se s ním chce rozejít a že to nechce. Bylo jí divné, jak to mohl zjistit, když mu ještě nic neřekla. Pak jí také zakazoval přátele, chodit někam, veškerý čas měli trávit spolu a jí už to dusilo. Neměla vlastní svůj život a byl život jenom s obžalovaným. O jejich rozchodu se ve škole bavila s [REDACTED] a jelikož [REDACTED] chodí s ní do třídy, tak bylo vidět, že je taková nesvá, tak se jí ptal a ona mu to přeposlala tu zprávu s [REDACTED], protože si psali o hodině. A pak jí volal [REDACTED], právě o hodině, že proč se s ním chce rozejít. Bylo jí divné, jak to mohl zjistit, když 100% ví, že [REDACTED] ani [REDACTED] by mu to neposlali. Takže [REDACTED] a [REDACTED] věděli o tom, že uvažuje o rozchodu dříve než pan obžalovaný. Potom prvním strčením si myslí, že křičela „nech mě být“ nebo něco takového a proč to dělá. Pan obžalovaný na to říkal, že se omlouvá, že neví, co to do něho vjelo a že to už znovu neudělá, ale pak když se pustila a otočila se, tak ji strčil znovu. Když pak byli dole, tak se nejprve ptala, proč to udělal a teprve pak za nějakou chvíli tam přišli ti kolemjdoucí. Obžalovaný jí tam dole odpověděl, že chtěl, aby napořád byli spolu. Pak komunikovala s těmi kolemjdoucími, ale ona je vůbec neviděla,

protože oni stáli někde víc za ní a neotáčela se, protože jí bolela záda. Snažila se co nejméně hýbat. Tedy tu paní s pánem neviděla. Říkala jim, že má věci nahoře, batoh a bundu. Myslí, že jim tam řekla, že se jí zamotala hlava. Na dotaz, proč to takto řekla, svědkyně uvedla, že neví, jestli to už chtěla vytěsnit nebo to byla první věc, která ji napadla, neví. Prostě to řekla. Na dotaz, zda policistům, záchraně říkala, jak se to stalo, uvedla, že si není jistá. Fakt neví. To, co uváděla jako svědkyně i poté při prověrce výpovědi i přitom vyšetřovacím pokusu, to je pravda. Od té doby do současnosti se s panem obžalovaným nekontaktovala. Když byla v nemocnici, tak jí volal něco s tím [REDAKCE], to je ten klub. Volal ve dvě ráno, že ho tam někdo napadl a co řekla [REDAKCE] ([REDAKCE]). Vše se snažila vytěsnit. V současné době nemá už ráda výšky a má takový divný pocit, když je někde na nějakém okraji. Tam jí trochu proběhne hlavou, co by se mohlo stát, kdyby za ní někdo stál nebo tak. Dává si pozor, s kým se baví. Snažila si svůj okruh přátel zredukovat na co nejmenší počet, u kterých ví, že jim může 100% věřit. Co se týče ostatních chlapců, tak měla dva vztahy a každý dopadl katastrofálně, takže si myslí, že tam jí to asi trochu přihoršilo s tím, že ti chlapci byli jiní než obžalovaný. Myslela si, že to bude lepší, ale lepší je být asi sama. Na tělocviku byla poprvé od té události před dvěma týdny. Jinak na tělocvik nemohla vůbec chodit, takže z něho nebyla klasifikována. Dělal jí problém odsedět ty hodiny ve škole, celý den sedět na židli. Bylo to náročné, takže jí začínaly bolet i záda a měla křeče do zad. V současné době studuje ve [REDAKCE] ročníku, za dva týdny začne [REDAKCE]. Celá ta událost ji navedla k tomu, že se přihlásila na [REDAKCE] akademii a že chce něco v tomto oboru dělat. Tam, kde se dělají fyzické testy, tak tam by si přihlášku na vysokou školu nemohla dát, to by nedala. Na [REDAKCE] akademii fyzické testy už nejsou. Proto si tam dala přihlášku. Její současný vztah k panu obžalovanému není žádný. Pro ni vůbec neexistuje. Na dotaz, proč vůbec šla na ten výstupek za tím zábradlím, svědkyně uvedla, že toto si říká také často. Myslí si, že v tu chvíli jí nenapadlo, že by se něco takového mohlo stát a nemyslela na to. Možná kdyby v tu chvíli se více zamyslela, že by tam nešla, ale nepředpokládala, že by se něco takového mohlo stát. To, že tam šla, byla určitě chyba. Na tom ochozu častokrát seděli, ale tam za tím zábradlím byla poprvé. Obžalovaný byl tehdy úplně v pohodě. Nebrečel, nepřišel jí nervózní. Na otázku, proč ji obžalovaný držel kolem pasu uvedla, že stáli za sebou, tak asi intuitivně ji chytil kolem pasu, neví. Tam možná u toho dělali tu hloupou scénku z toho Titaniku, takže i možná proto ji chytil kolem boku nebo pasu. Na dotaz proč se pak naklonila na tu propast, svědkyně uvedla, že úplně dopředu se nenaklonila. Napravo byl takový výřez, takový, kde to šlo jakoby dolů a ukazovala to obžalovanému a když mu to ukazovala, tak se tam trochu naklonila a ještě si z toho dělali srandu a v tu chvíli ji začal strkat dopředu. Začal ji tlačit rukama do zad. Objímal ji rukama, asi se dotýkali tělem a když se narovnali, tak ji pustil a tlačil jí do zad. Na dotaz, proč to neukázala při prověrce, uvedla, že to fakt vytěsnila, takže detaily si nepamatuje. Obžalovaný ji držel, naklonili se a stáli tam a prostě ji tlačil rukama do zad. To ví. Jak ji pustil, kdy ji pustil, si nepamatuje. Vysmekla se mu nějakým způsobem, chytila se toho zábradlí. Intuitivně se chytila toho zábradlí, otočila se. Říkala to na té prověrce. Bála se v tu chvíli o život. Říkala mu, „nech mě být“ a věděla, že je něco špatně. Zda volala o pomoc, si není jistá. Jenom ví, že volala „nech mě být“. Na dotaz proč se pak pustila toho zábradlí, když jí šlo o život, svědkyně uvedla, že se musela otočit na levou stranu, pustit se toho zábradlí, protože tak dlouhé ruce nemá. Obžalovaný ji ujistil, že to neudělá. Nenapadlo jí, že by to udělal podruhé, když jí ještě říkal, že to byl zkrat. Prostě chtěla pryč odtud. Když se otáčela, tak už ví jenom, že cítila jeho ruce na svém těle, na bocích a už padala dolů a tam i na té prověrce říkala, že neví, jakým způsobem spadla dolů. Jenom ví, že nepadali spolu.

11. Svědkyni [REDAKCE] umožněno nahlédnout do protokolu na č. l. 327 – 335 (do fotografické dokumentace), k čemuž uvedla, že to odpovídá. Takto se vyjadřovala k fotografiím č. 3 – 6, 7 – 10, 11 – 14, 15 – 19 (foto č. 18 je to první strčení), 20 – 23 (to se musela pustit toho zábradlí, protože by to nepřekročila nijak, a to je to otáčení se, přitom se chtěla otočit se a jít pryč, to tam byla jediná cesta), 24 – 28 a 29 – 31. Svědkyně [REDAKCE] dále uvedla, že si myslí,

Shodu s prvopisem potvrzuje [REDAKCE].

že policejnímu orgánu předložila celou komunikaci, co měli s obžalovaným, když to, co spolu chodili, si všechno smazala.

12. S ohledem na to, co svědkyně uvedla byl podle § 211 odst.3 tr. řádu čten protokol o výsledku svědkyně [REDAKCE] na č. l. 309 pv., poslední dvě otázky a na č. l. 310, k čemuž svědkyně uvedla, že to je pravda. Nechala si jenom ty zájmové zprávy a ostatní smazala, neboť jí nepřišlo důležité mít tam zprávy s někým, kdo do ní strčil. Nechat si nějaká milostná psaníčka. Nic jiného v tom není.
13. **Svědkyně** [REDAKCE], matka poškozené uvedla, že dne [REDAKCE] 2017 se sešla s matkou obžalovaného ve Fakultní nemocnici v [REDAKCE] a ta jí říkala, že [REDAKCE] „skočil“. Zdálo se jí to celé divné, divné bylo i to, že se dcera po obžalovaném neptala. Později se dozvěděla, co pádu předcházelo. Dcera se jí se skutečným dějem nikdy nesvěřila. Svědkyně dále dodala, že když se obžalovaný přišel seznámit, tak byl sympatický a milý. Až potom z jara, když [REDAKCE] začala rušit facebook, tak jí to bylo takové divné, ale neřešila to. Nějaký problém v jejich vztahu postupem doby nepozorovala. O tom, že by se měli rozejít, neměla informaci. Jediná věc byla s tou Prahou. Dcera jí nikdy neřekla, jak to (na té „[REDAKCE]“) bylo. Pokud se týká toho, že použila výraz, že by obžalovaný mohl mít ten svůj hysterák, svědkyně uvedla, že to jí říkala [REDAKCE] na dovolené, když se jí ptala, proč pořád píše s obžalovaným, že to není normální a ona říkala, že když mu nebude odpovídat, že by měl ten hysterák, proto to řekla. Informaci, že by [REDAKCE] s [REDAKCE] se s její dcerou a obžalovaným bavil, že by se měli rozejít, jí dávala paní [REDAKCE]. Říkala, že toho [REDAKCE] byli se synem [REDAKCE] na houbách a někde něco si přečetl, že [REDAKCE] si píše něco s tou [REDAKCE] a že musí jet do [REDAKCE], že ač se chová k [REDAKCE] hnusně, tak se obžalovaný s ní stejně nechce rozejít. Před tím [REDAKCE] 2017 dcera netrpěla na motání hlavy, případně na podobné stavy. Ten den předtím byla na krvi. Odpoledne, když přišla z té krve, tak říkala, že jí nebylo nejlépe. Pak večer už byla dobrá i ráno. Šla normálně do školy, vše bylo v pořádku.
14. **Svědkyně** [REDAKCE] uvedla, že v době, kdy chodila za poškozenou do nemocnice se jí svěřila, jak to bylo s útokem obžalovaného, byť původně psala, že spadla. Poškozená [REDAKCE] ji prosila, aby to nikomu neříkala. Poté se o celé situaci bavily, když byla poškozená v domácím ošetřování. Poškozená to nechtěla hlásit na policii, neboť chtěla mít klid. Říkala, že lezli za to zábradlí a poté cítila, jak do ní obžalovaný strká. Svědkyně se domnívá, že poškozená hovořila o dvou útocích, kdy při druhém spadla. V mobilním telefonu měla svědkyně 3-4 zprávy týkající se pádu. Je možné, že poškozená [REDAKCE] situaci řešila i s [REDAKCE], neboť je to její kamarád.
15. **Svědkyně** [REDAKCE] dále dodala, že s poškozenou jsou kamarádky a po úrazu ji jela navštívit do nemocnice, kde se jí svěřila, že nebylo to tak, jak řekla policii, ale že ji obžalovaný strčil dolů. V nemocnici jí k tomu více neřekla, protože u toho byla její sestra a nechtěla, aby to i ona věděla, takže jí to pošeptala. Tajila to do doby, než se to celé provalilo. S poškozenou o tom mluvily, jezdila ji navštěvovat. Bylo jí to takové divné, že prostě spadli. Pak se přiznala, že tedy ne, že ji strčil. Poškozená říkala, že byla tehdy na kávě s [REDAKCE] a přišel tam [REDAKCE] a řekl jí, jestli se jdou projít. Má dojem, že jí řekla, že se s obžalovaným rozešli po telefonu, ale neví přesně, jestli to tak bylo a tak se šli tedy projít. [REDAKCE] mezitím šla na autobus a odjela domů a poškozená se šla s [REDAKCE] projít. Šli na tu „[REDAKCE]“. Povídali si a pak ji strčil dolů. Přišla ke kraji, kde byl důlek a ještě říkala, že by bylo vtipné, kdyby se propadla, a že asi zhruba za pět minut na to ji [REDAKCE] strčil dolů. Strčil ji vícekrát. Myslí, že říkala dvakrát, ale není si jistá. [REDAKCE] to tajila, protože nechtěla dělat nějaké haló, nechtěla z toho dělat rozruch. Ona informaci o tom, že by se s obžalovaným chtěla rozejít, neměla. Ta padla až později až když byla na léčení doma. S [REDAKCE] měla poškozená hodně blízko. Obžalovaný tehdy za nimi do kavárny přišel, protože [REDAKCE] napsala [REDAKCE] na mobil, že se s ním rozchází, má takový dojem, není si jistá. Kdy mu to napsala, netuší. Nějakou elektronickou komunikaci s poškozenou o tomto nevedla. Neví, že by poškozená o

Shodu s prvopisem potvrzuje [REDAKCE].

tomto vedla elektronickou komunikaci s někým jiným. ■■■■■ je jejich spolužák a kamarád. Do té doby než se to stalo poškozené, tak nějakou informaci o tom, že by to mezi ní a obžalovaným skřípalo, neměla.

16. Podle § 211 odst. 3 písm. a) tr. řádu byl čten protokol o výsledku svědkyně ■■■■■ na č. l. 420 – 423, k němuž uvedla, že to je pravda. Tato výpověď z přípravného řízení je přesnější.
17. Svědkyně ■■■■■ dále uvedla, že s ■■■■■ si byly blízké hned od začátku, vídaly se každý den, měly si pořád co říct, ale každá se soustředila na školu, neměly tak na sebe čas a tak ten kamarádský kontakt upadal. Mimo školu si hodně rozuměly. ■■■■■ hodně času trávila s ■■■■■. Neměly na sebe tolik času, ale přesto pro ni byla oporou. I přesto, že se přestaly tolik bavit, tak byla pro ni důvěryhodný člověk, kterému se může svěřit.
18. **Svědkyne** ■■■■■ popsala vztah mezi poškozenou a obžalovaným s tím, že byla informována poškozenou o úmyslu se s obžalovaným rozejít. Dne ■■■■■ 2017 byla s poškozenou na kávě, kam přišel i obžalovaný. Poté odešli a ona odjela domů. Poškozená ■■■■■ se jí ozvala ve večerních hodinách dne ■■■■■ 2017 a říkala jí, že spadli z vyhlídky na ■■■■■, více se nevyjadřovala. Dne ■■■■■ 2017 poškozenou navštívila v nemocnici, kdy jí nic neříkala. Dne ■■■■■ 2017 jí telefonoval obžalovaný a ptal se jí, jestli ji poškozená ■■■■■ informovala o nehodě. Obžalovaný jí v telefonátu sdělil dvě verze události, jedna spočívala v tom, že se ■■■■■ udělalo špatně a druhá byla opačná, tedy že se udělalo špatně jemu. O celé události jí poškozená vyprávěla později, říkala jí, že ji obžalovaný strčil dvakrát. Při prvním ataku se chytla zábradlí, poté spadla dolů. Obžalovaný skočil za ní. Poškozená jí sdělovala, že pokud jí dá ■■■■■ pokoj, nebude celou záležitost řešit. Ví o tom, že se poškozená obžalovaného ptala, proč to udělal, on se jí přiznal, že ji asi strčil. Poškozená jí dávala čistou odpověď obžalovaného, kterou si již nepamatuje.
19. Podle § 211 odst. 2 písm. a) tr. řádu byl čten protokol o výsledku svědkyně ■■■■■ na č. l. 470 – 474, neboť zemřela.
20. **Svědék** ■■■■■ (č. l. 416 – 419), kamarád obžalovaného uvedl, že mu obžalovaný sdělil, že když byli s poškozenou na té zídce na horním ochozu, tak nejprve seděli a pak se postavili, pak se poškozené zamotala hlava a když ji chtěl chytit, tak spadli oba dva. Když byl obžalovaný ve Fakultní nemocnici v ■■■■■, tak mu psal, že se s ním poškozená rozešla, že ji nechce ztratit a že neví, co bez ní bude dělat.
21. **Svědék** ■■■■■ navštívil poškozenou pár dní po jejím propuštění z nemocnice. Posléze mu poškozená psala, že ji obžalovaný z vyhlídky shodil a poslala mu screenshot její komunikace s obžalovaným. Ptal se jí, jestli o tom vědí rodiče a ona mu napsala, že ne. Psala mu, že to oznámit prostě nechce. Svědek si osobně myslí, že to nechtěla hlásit z důvodu, že obžalovanému nechtěla kazit život. Později ten screenshot přeposlal ■■■■■. Přestože ji vedl k tomu, aby celou událost oznámila, ona nechtěla. Svědek se dále vyjádřil k incidentu před diskotékou, kde ■■■■■ promlouval s obžalovaným. Oba mluvili stranou od nich, ale slyšel, že obžalovaný tvrdil, že to neudělal. Pak to chvíli nesledoval a poté viděl jak ■■■■■ má pod paží roztrženou bundu a že obžalovaný utíkal pryč. Nevěděl co se děje a tak běžel za obžalovaným, ale nedostihl ho.
22. Svědek ■■■■■ dále dodal, že s ■■■■■ byli spolužáci už na základní škole a potom spolu šli na ■■■■■ školu, kde spolu chodí do třídy. Pana ■■■■■ nezná. O té události na „■■■■■“ se dozvěděl od poškozené a potom, co přijela z nemocnice, tak si psali a párkrát byl u ní i doma, když ji pustili z nemocnice. Řekla mu, že ji ■■■■■ strčil z „■■■■■“. Nepopisovala jak, ona o tom nechtěla mluvit. Jenom obecně mu to řekla. Nevyptával se, proč mu to řekla. Rodičům to neřekla, neboť z toho nechtěla dělat něco extra. Ten screenshot mu posílala až déle, když se o tom bavili a bylo mu divné, že kdyby se to tak

Shodu s prvopisem potvrzuje ■■■■■.

stalo, tak proč by to nikomu neřekla a ona mu potom posílala konverzaci právě s [REDAKCE]. Tu konverzaci potom přeposílal [REDAKCE], ale to bylo už o pár měsíců později. On tu konverzaci předtím také viděl. Přeposlal mu ji, protože ji chtěl. To, že ji obžalovaný z té vyhlídky shodil, mu poškozená říkála osobně u ní doma, poté když přijela z nemocnice a on se za ni párkrát stavil. Říkala, že ji šťve to, že o obžalovaném se mluví jako o hrdinovi a že to tak není, když ji shodil z té vyhlídky, což mu řekla, myslí ještě předtím.

23. Svědek [REDAKCE], kamarád poškozené uvedl, že s poškozenou se svěřovali a věděl o tom, že je ve vztahu s obžalovaným nespokojená, přičemž měla strach, že když se s ním rozejde, že si něco udělá. Pak jej poškozená informovala, že ji obžalovaný shodil. Psala mu to přes sociální síť, když situaci popsala jako dva ataky. Policii poskytl tyto zprávy. Svědek se vyjádřil i k setkání s obžalovaným dne [REDAKCE] 2017 před diskotékou v [REDAKCE].
24. Svědek [REDAKCE] dále dodal, že poškozená byla v jejich vztahu s obžalovaným nespokojená, protože byla omezovaná. Jak už neví. To, co se stalo dne [REDAKCE] 2017, se dozvěděl, když šel z práce. V osm večer mu volala [REDAKCE], že se něco stalo, že se stala nějaká nehoda, že neví, že obžalovaný a poškozená spadli, ale víc přes telefon nezjistil. Pak šel domů a víc se dozvídal od samotné poškozené. Říkala mu, že to asi nebyla úplně nehoda, že měla být shozena. K tomu [REDAKCE] 2017, když se tu noc potkal i s panem obžalovaným [REDAKCE], svědek dodal, že je pravda, že do obžalovaného strčil. Probírali to, co se stalo na té „[REDAKCE]“. Obžalovaný řekl, že to neudělal. Jeho přestupkové řízení skončilo tím, že dostal napomenutí.
25. Podle § 211 odst.3 písm. a) tr. řádu byl čten protokol o výsledku svědka [REDAKCE] na č. l. 496-499, k němuž svědek [REDAKCE] uvedl, že je to pravda. Nic dalšího k tomu nemá.
26. K dotazům svědek dále uvedl, že po té výpovědi o té události s nikým asi nemluvil. Poté co se dozvěděl od poškozené o té události, že měla být strčena nebo shozena, tak jí říkal, jestli to nechce nějak řešit a ona říkala, že ne. Tím to skončilo. To, že to pak s panem obžalovaným řešil před tou diskotékou bylo náhodně, jelikož nevěděl, co má s tím, co měl v telefonu dělat. Tak šel za obžalovaným a zeptal se ho, jak to tedy bylo.
27. Svědkyně [REDAKCE] využila svého práva nevypovídat (č. l. 467 – 469).
28. Na záznam o podaném vysvětlení byl vyslechnut [REDAKCE] (č. l. 503 – 504), který uvedl, že s [REDAKCE] chodil v roce 2015 až 2016, když o prázdninách [REDAKCE] se rozešli. Obžalovaný [REDAKCE] ho kontaktoval zhruba týden po jejich rozchodu s poškozenou a upozornil ho, že [REDAKCE] se kromě něho tahá také ještě se [REDAKCE]. Až do doby jejího úrazu se s ní moc nestýkal. Po jejím úrazu se s ní telefonicky spojil. K věci nic zásadního svědek dále neuvedl.
29. [REDAKCE] na úřední záznam o podaném vysvětlení (č. l. 505-506) uvedl, že s [REDAKCE] si nějakou dobu dopisoval, když mezi nimi šlo pouze o procházky a nebyl to intimní vztah. Protože začala mít vztah s obžalovaným [REDAKCE], tak se přestali stýkat. V této době mu obžalovaný [REDAKCE] napsal, co má s [REDAKCE] a že na něj žárlí, ale vše proběhlo v klidu.
30. Svědek [REDAKCE] i jeho manželka svědkyně [REDAKCE] shodně uvedli, že ten den šli hledat kešku do oblasti [REDAKCE] a když vyšli do poloviny kopce k vyhlídce byl slyšet ženský hlas „nech mě bejt“, jednalo se výkřik, pak bylo chvíli ticho a pak byl slyšet vrískot a rány, takové duté rány. Po těch ranách se s manželkou rozběhli a viděli muže a ženu ve strži, žena byla výš, během tří minut přijeli hasiči a poté dva sanitní vozy. [REDAKCE] šla pro věci k žádosti té slečny. Neříkali jim, co se stalo.
31. Svědek [REDAKCE] dále uvedl, že když byli na vyšlapané cestičce asi v polovině trasy k vyhlídce, tak slyšel ženský křik ve smyslu „nech mě bejt“, asi se jednalo o jeden výkřik.

Shodu s prvopisem potvrzuje [REDAKCE].

Potom výkřiku bylo chvíli ticho a pak ji slyšel křičet znova, to už beze slov, byl to spíše takový vrískot a pak byly slyšet rány. Něco jako když spadlo ze stromu, vydávalo to takové duté rány. Po těchto ranách se tam rozeběhli. Na místě viděl, že ta žena byla blíž ke zdi, tzn. ve svahu výše a ten muž byl pod ní, dále od zdi. Viděl toho kluka stát, ta holka ležela, ale už neví, v jaké poloze. Ten kluk se poškozené ptal, zda je v pořádku a že zavolá pomoc. Manželka na ně volala, ať se nehýbou. Svědek na náčrtcích (na č. l. 485 a 486) označil polohu obou nalezených osob i kšiltovky a boty v té roklí. Svědek [REDAKCE] dále uvedl, že pana obžalovaného ani poškozenou nezná.

32. Svědkyně [REDAKCE] dodala, že když byli ještě v lesíku, tak slyšela ženský hlas, který křičel „pust mě, nech mě bejt“. Křičeno bylo i jméno nějakého muže, když podle toho volání jí to nepřišlo nijak vážné. Pak bylo chvíli ticho, pak ta žena nějak vyjekla a slyšela tupé rány, to mohlo být tak půl minuty potom křiku. Z těch ran bylo poznat, že praskají větve a pak bylo slyšet, jak něco naráží na skálu. Pak se tam rozeběhli. Na místě slyšela toho muže říkat té ženě, ať se nebojí, že zavolá záchranku. Ptala se jich, co se stalo, ale neodpověděli jí. Svědkyně na náčrtku na č. l. 495 označila na místě činu polohu obou uvedených osob v té roklí.
33. Svědci [REDAKCE] a [REDAKCE] jsou policisté, kteří byli prvními, kteří se na místo pádu dostavili.
34. Svědkyně [REDAKCE] uvedla, že první dojem z poškozené byl, že to nevypadalo na vážné zranění. Poškozená říkala, že s tím chlapcem seděli za zábradlím a že když vstávali, tak se jí zamotala hlava. Snad říkala, že se drželi kolem pasu a jak se zamotala, tak navzájem spadli. Paní [REDAKCE] jí řekla, že slyšela křik a pak brutální rány. Uvedla, že slyšela slova: „to si děláš srandu, nech mě bejt“. Na základě tohoto se tedy vrátila k poškozené a ptala se jí, zda nedošlo k tomu, že by ji někdo strčil, ale ona s ledovým klidem řekla, že ne, že to byla nešťastná náhoda. Obžalovaný jí tehdy řekl, že hráli na Titanic, že se drželi jako v tom filmu. Oba tvrdili, že byli za zábradlím, že se nějak drželi a uklouzli. On mluvil o hře Titanic a ona o tom, že se jí zamotala hlava.
35. Svědkyně [REDAKCE] dále uvedla, že na to místo byla zavolána jako hlídka společně s kolegou [REDAKCE]. Mluvila s panem obžalovaným i s poškozenou. Mluvila s nimi jako první. Nejdříve mluvila s dívkou, ta byla v sanitě a řekla jí, že se jí zamotala hlava, že den předtím, že byla dávat krev a že se cítila slabě, že společně seděli na ochozu za zábradlím směrem do rokle, že se objímali, drželi kolem pasu, že se jí zamotala hlava a jak držela toho kluka, tak spadli společně dolů. Sepsala o tom úřední záznam a měla na sobě i kameru. To, co je na kameře a v tom úředním záznamu, to se tam přesně dělo. S chlapcem mluvila, až když byl vyproštěn z té skály dolů na zem těsně před jeho naložením do vrtulníku. Když se ho ptala, jak to vzniklo, tak jí říkal, že se mu asi bude smát, ale že si hráli na scénku z Titaniku, že se objímali, a když asi chtěli přelézt zpět, že se sklouzli. Z té situace vyplynulo, že byli za zábradlím a seděli na ochozu. Tenkrát oznamovatelka jí říkala, že si myslí, že nohy jim bimbaly dolů. Pochopila, že byli na tom betonu. Obžalovaný říkal, že se objímali, že začali blbnout a spadli oba dolů. Z toho, co jí říkali, pojala výsledek, že spadli spolu oba.
36. Svědek [REDAKCE] uvedl, že v době, kdy poškozená byla v sanitce zafixovaná na lůžku, tak říkala, že s tím klukem si sedli na hranu zídky a nohy měli do rokle. Když vstávala, tak se zamotala a spadli dolů. Poškozená tehdy odpovídala pomalu, v klidu. Pak mluvil s tou svědkyní, která slyšela volání o pomoc, ale ta nic neviděla, protože když tam doběhla, už leželi na tom svahu. Následně vyprošťovali toho kluka, který jim řekl, že byli na ochoze té zídky a že hráli scénu z filmu Titanic, že on asi stál za ní, když mu uklouzla noha a tak, jak ji držel spadli spolu dolů.
37. Svědek [REDAKCE] dále uvedl, že na místě zjišťovali prvotní informace, jak to bylo, a na konci pořizoval fotodokumentaci místa. To, co uvedl do úředního záznamu, je pravda. Poškozená jim říkala, že seděli na hraně zdi nahoře na „[REDAKCE]“, že si povídali, a když

Shodu s prvopisem potvrzuje [REDAKCE].

vstávali, tak zavrávali nebo slečna zavrávala a spadla dolů a přitom stáhla i obžalovaného. Měli spadnout společně. Seděli za zábradlím na okraji zdi. Kde přesně seděli, si už nevybavuje. Ohledně poškozené lékař uzavřel, že má střední zranění.

38. Podle § 211 odst.3 písm. a) tr. řádu byl čten protokol o výsledku svědka [REDAKCE] na č. l. 429 předposlední odstavec, aby se k němu vyjádřil, zejména k volání o pomoc, k čemuž svědek uvedl, že si to už nevybavuje, ale jestli to tam je takto psané, tak to uváděl.
39. Ze **znaleckého posudek** z oboru zdravotnictví, **odvětví psychiatrie**, který byl zpracován k osobě obžalovaného [REDAKCE] bylo zjištěno, že z psychiatrického hlediska byla u něho vyloučena duševní porucha ve smyslu psychózy, demence či mentální retardace. V době jednání byla u něho zjištěna osobnost s akcentovanými rysy narcistickými, histrionskými, nezralými, na podkladě disharmonického vývoje směrem k poruše osobnosti. Rozpoznávací a ovládací schopnosti obžalovaného byly v době předmětného jednání plně zachovalé. Nebyl zjištěn vliv alkoholu či jiných psychoaktivních látek. Jednání obžalovaného bylo hodnoceno jako zkratové.
40. Ze **znaleckého posudku** z oboru školství a kultura, **odvětví psychologie** bylo zjištěno, že intelektové schopnosti obžalovaného se nacházejí na spodní hranici populačního nadprůměru, intelektová struktura je diskrétně, diagnosticky nevýznamně nevyvážená ve prospěch neverbálních schopností. Emoční inteligence a sociální kompetence znalkyně hodnotí jako nadprůměrné. Schopnost sociální empatie (sebeprosazení, asertivita) je vysoká. Citová empatie je snižena pro výrazný egocentrismus. Osobnost obžalovaného se formuje disharmonicky, vzhledem k vícečetným akcentovaným rysům a vlastnostem, které snižují jeho adekvátní psychosociální adaptabilitu. Obžalovaný je nevyzrálý především v oblasti vyšších citů sociálních, charakterových a morálních. V popředí osobnostního profilu lze nalézt již výrazné rysy egocentrické, narcistické, histrionské a pasivně agresivní, které se mohou v dalším vývojovém období rozvinout v osobnostní poruchu. Obžalovaný dokáže velmi dobře ovládat a navenek kontrolovat své jednání. Histrionské a narcistické osobnostní rysy se u něho projevují různými manipulacemi, účelovým egocentrickým sebeprosazováním. Obžalovaný má vysoké nerealistické sebevědomí, lze u něho konstatovat samolibost, dominantní a mocenské sklony. Je méně tolerantní a vyžaduje obdiv a podřízenost. Má vysokou potřebu respektu, potřebuje obdivující a podřízené partnery, na které většinou velmi žárlí. Na své jednání nemá dostatečný sebenáhled, většinou realitu upravuje ve svůj prospěch. Typické psychologické kompenzační obrany ega: potlačení, popření, racionalizace, fantazie, projekce a skrytá agrese. Sklony k agresivitě nejsou u obžalovaného nápadně zvýšeny. Morální a charakterový vývoj znalkyně hodnotí jako nezralý. Hodnotový systém má obžalovaný konvekčně konzumní. K trestnému skutku se před znalkyněmi nedoznal a uvedl verzi nešťastné náhody. S vyšší pravděpodobností obžalovaný jednal v silnějším emočním a citovém rozrušení a jeho jednání vykazuje typické známky psychického zkratu. Vztah k poškozené znalkyně hodnotila jako nevyzrálý ze strany s mnohými prvky kontrolními a dominantními. Zprávu o rozchodu s poškozenou obžalovaný prožíval intenzivně a dramaticky, byla zasažena jeho sebeúcta, mimo citového zranění a smutku prožíval patrně i emoce hněvu a bezmoci. Prognóza resocializace obžalovaného je v zásadě příznivá, neboť se jednalo o ojedinělý exces. Pozitivními faktory je mladý věk, vysoká inteligence, funkční rodinné zázemí. Za znepokojující znalkyně považovala postoj obžalovaného, když pocit opravdové lítosti, studu a výčitek svědomí jsou neprůkazné. Navrhuje absolvovat dlouhodobou individuální psychoterapii.
41. U hlavního líčení se znalkyně z odvětví **psychiatrie** [REDAKCE] odkázala na svůj písemně podaný posudek, stvrdila ho a uvedla shodně jako na čl. 10-34, když dodala, že ovládací a rozpoznávací schopnosti obžalovaného byly plně zachovalé. U obžalovaného nezjistila jakýkoliv stav, který by jeho ovládací nebo rozpoznávací složku snižoval. U pana obžalovaného žádnou amnézii nezjistily. Nezjistily ani, že by měl nějaké výpadky paměti.

Shodu s prvopisem potvrzuje [REDAKCE].

42. Znalce z odvětví psychologie **Mgr. Lenka Čermáková** se plně odkázala na svůj písemně podaný posudek, stvrdila ho a uvedla shodně jako na čl. 35-73, když dodala, že paměť obžalovaného je v pořádku. K reakci obžalovaného, že podle poškozené obžalovaný na sobě nedal nic znát a pak ji měl strčit, znalkyně uvedla, že to odpovídá tomu, že obžalovaný se chová sebekontrolně do určitého stádia vnitřního napětí a potom dojde k nějaké impulzivní myšlence, k nějakému zkratu, který neřeší to, co bude potom. To bylo prostě typické chování, kdy člověk jedná zkratově iracionálně a neumí si to vysvětlit. Pan obžalovaný to dovodil tím, že říkal, že tam nahoře to nebyl on. On udělal najednou něco, co neplánoval, co i jeho samotného překvapilo. Proto možná v současné době jsou i ty racionalizace a hledá, jak by ten svůj čin omluvil, jak by se vyvinil z té situace. Možná tomu ani sám úplně dobře nerozumí. Ta informace, pokud je pravdivá, že se s ním jeho dívka rozchází, ho rozhodila. Pro mladého nevyzrálého člověka, který má za sebou roční vážný vztah, který třeba považuje i za perspektivní, tak není nic neobvyklého, že k podobným situacím dochází. Je to obraz toho, že ten čin odpovídá jeho osobnosti. Histrionské rysy jsou sklony k dramatizaci, k takovému přecitlivělému sebeprožívání. Jsou tam tendence zkreslovat realitu autosugescemi, že realitu vnímá a vyhodnocuje tak, jak mu to momentálně vyhovuje. Důležité u té autosugesce je, že je v tu dobu o své pravdě, o tom svém vnímání přesvědčený. U toho histriónství jde také o silný a často nekontrolovaný egocentrismus. Může tam být i impulzivita. Je tam labilní emotivita, většinou snížená schopnost ovládat nějakou větší zátěž, ale primární je egocentrismus, sklony k manipulaci, k dramatizaci situací, což se stalo. Obžalovaný byl k poškozené dominantní. Měl vůči ní mocenské vztahy, což spočívalo v tom, že ji chtěl mít pod kontrolou, a to souvisí i s tou jeho žárlivostí a s tím jeho narcismem a s tím jeho egocentризmem. Prostě chtěl mít kontrolu nad tím, co se v jejich vztahu děje, chtěl kontrolu nad poškozenou. Ta žárlivost s tím souvisí a souvisí s tím i to, že pokud má tyto sklony, tak má potřebu dělat věci, které jsou spíše ve prospěch sebe. To znamená i to, že kdy ztrácí vztah, tak u něho dochází k panice nebo k rozladě se snahou toho druhého za každou cenu v tom vztahu udržet. Pokud by byl čin obžalovanému prokázán, tak by mohl odpovídat jeho osobnosti, minimálně jí neodporuje. Navrhovaná sociální terapie obžalovaného by musela být dobrovolná. Kdyby u pana obžalovaného došlo k nějakému sebehledu s tím, že se asi něco stalo, že za to nese zodpovědnost, že to není úplně v pořádku, pak by přijal odpovědnost a hledal by příčiny. Pak by se mohl učit způsoby, jak tomu případně předejít do budoucna. Otázku vcítění znalkyně u obžalovaného považuje za poníženou. Domnívá se, že pan obžalovaný řeší zejména sám sebe a ta lítost, která byla projevovaná, je spíše důkazem určité sebelítosti a toho nevyzrálého egocentризmu. Obžalovaný tam šel ten vztah zachránit. Nepřipravoval se na to, co se stalo. Spíše na základě vývoje té situace se dostal do určitého psychického rozpoložení, kdy tam byla i určitá lítost, bezradnost, takový vzdor agrese, negativismus, prostě takové ty negativní emoce, na základě kterých potom reagoval tak, jak reagoval. To, co zjistila, platí bez ohledu na to, jestli bude nebo nebude zjištěno, zda se skutek stal nebo nestal. Hodnotí osobnost obžalovaného a na základě toho se vyjadřuje k pravděpodobné resocializaci a k dalšímu vývoji osobnosti a života obžalovaného. Z hlediska psychologa nelze připustit, že u obžalovaného mohlo dojít k vytěsnění oné prožité události. Pak by se jednalo o hrubou patologii, kterou dementovala znalkyně doktorka [REDAKCE]. Nic takového nezjistily a duševně zdravý člověk, o čem jsou u pana obžalovaného přesvědčeny, nemůže bez nějaké patologie vytěsnit to, co sám prožil do takové formy, aby si to nepamatoval anebo aby nebyl schopný si tu situaci zpětně z těch paměťových okruhů vybavit a popsat. Prostě to už by byla otázka patologie, kterou paní doktorka [REDAKCE] vyloučila. Navíc pan obžalovaný o té situaci mluvil, mluvil na policii, mluvil o ní před nimi, takže nic vytěsněného tam nebylo. On ví, kde byl, co byl a co se dělo.
43. Znalce [REDAKCE] k těmto dotazům obhájce uvedla, že otázka vytěsnění není psychiatrickým pojmem a jak už tady bylo opakovaně zdůrazněno, duševní nemoc zjištěna nebyla, a to jestli teď říká, že si to pamatuje nebo nepamatuje, tak z hlediska psychiatra to není

zásadní. Obžalovaný je v pozici, kdy může lhát a nikdo mu nemůže tuto jeho možnost upírat. Jen by k tomu chtěla doplnit, že souhlasí s tím, co řekla znalkyně paní Mgr. Čermáková a doplnila, že pro histrionské rysy je typické, že jsou nesebekritičtí, jsou hyperkritičtí ke svému okolí a je problém s nimi pracovat, protože oni se nepřiznají, že něco nedělají správně.

44. Ze **znaleckého posudku** z oboru zdravotnictví, **odvětví psychiatrie**, který byl vypracován na **poškozenou** [REDAKCE] bylo zjištěno, že poškozená v období před spácháním shora popsaného jednání netrpěla žádnou duševní poruchou. Po traumatické události u ní proběhl krátkodobý reaktivní stav, který s ohledem na její strukturu osobnosti (zejména tendence k racionalizaci, úniku, vytěsnění a bagatelizaci) se projevoval tzv. somatizačním syndromem (konverze psychických problémů do tělesné oblasti), a to konkrétně poruchami spánku a nechutenstvím, když tento stav během několika týdnů odezněl. V době vyšetření pak byl stav poškozené kompenzovaný. Poškozená netrpí žádnou duševní poruchou, která by měla vliv na její schopnost vnímat, pamatovat si či reprodukovat prožité události.
45. Ze **znaleckého posudku** z oboru psychiatrie, specializace **psychologie** dětí a dospělých, jež byl zpracován na **poškozenou** bylo zjištěno, že intelektová kapacita poškozené je nerovnoměrně rozložená, pohybuje se v horním pásmu věkového průměru. Pásma vyššího věkového průměru dosahuje v oblasti porozumění sociálním situacím a jejich posouzení z hlediska jejich vzniku, vzájemných dějových souvislostí a dalšího vývoje. Poškozená je společensky introvertovaná, uzavřená, vnitřně nejistá, emocionálně rezervovaná a zdrženlivá. Je sociálně plachá a nesmělá, není ráda středem pozornosti. V mezilidských vztazích u ní převažuje submisivita, kooperativnost s tendencí přizpůsobovat se dané situaci a předcházet konfliktům. Poškozená má velmi dobře vyvinuté morálně volní vlastnosti jako smysl pro povinnost, disciplinovanost, cílevědomost a vytrvalost. Je schopna správně vnímat, zapamatovat si a reprodukovat události. Nebyly zjištěny tendence ke zkreslování prožitých událostí či mstít se obviněnému. Nebyly zjištěny sklony s patologické lhavosti.
46. U hlavního líčení se znalkyně z odvětví psychiatrie [REDAKCE] odkázala na svůj písemně podaný posudek, stvrdila ho, na čl. 83-104 a dodala, že poruchy paměti u poškozené nezjistila. Na čin se snažila zapomenout, snažila se to vytěsnit, ale nezadařilo se jí to.
47. Znalkyně z odvětví psychologie [REDAKCE] se odkázala na svůj písemně podaný posudek, stvrdila ho, na čl. 105-126 a dodala, že ve výpovědi poškozené žádné prvky návodu ani msty vůči obžalovanému nezjistila. Nezjistila ani, že by si to vymyslela ani nějaké zkreslení. To, že původně poškozená uváděla po činu, že spadli a pak to změnila na to, že byla strčena, odpovídá její osobnosti, protože když se dostala do nějaké stresové situace, tak se to snažila vždycky bagatelizovat nebo nějak sarkasticky se k tomu jako chovat, protože i humorem řešila ty stresové situace, když tam byl i moment, když spadli, tak se i dohodli, to budou brát jako náhodu. Poškozené postupem doby začalo vadit, že se nemůže pohybovat mezi vrstevníky, že se s nimi nemůže více stýkat. Poškozená má velmi dobré morálně volní vlastnosti. Když byla ve stresu, tak se třeba ze začátku jako usmívala, ale byla to spíš taková obrana, že se nic vážného neděje, snažila se to bagatelizovat, zlehčovat situaci. Pokud poškozená líčila, že to nebylo tak, že by spadla náhodně, že tam byl ten tlak, který začala cítit na zádech, tak to považuje za věrohodné. Poškozená hned po činu nechtěla, aby se o tom mluvilo. Ona nebyla ten typ, aby byla středem pozornosti, zviditelňovala se. Chtěla, že si to spolu pak mezi sebou vysvětlí, jak to bylo potom, kdy se těmi SMS o to snažila. Ale v ten moment nechtěla zveřejňovat tyto problémy na veřejnosti a přistupovala k tomu prostě racionálně. To, že si potom cíleně obstarala důkaz proti obžalovanému, bylo spíš pro ni. Chtěla to mít čisté, aby si sama pro sebe dokázala, jak to vlastně bylo. Ona si méně důvěřovala, tak se svěřila i nejbližším kamarádům. Možná, že to tak chtěla v sobě nějak řešit. Ona neměla o tom pochybnosti, ale chtěla to slyšet i ze strany obžalovaného. Sama za sebe to takto vnímala.

Shodu s prvopisem potvrzuje [REDAKCE].

48. Ze **znaleckého posudku z oboru zdravotnictví, odvětví soudní lékařství**, kdy znalec MUDr. Šafr vycházel z lékařských zpráv a z lékařského dekurzu, který je založen ve spise bylo zjištěno, že poškozená [REDAKCE] utrpěla kompresivní zlomeninu 12. hrudního obratle, nitrodřeňové zlomeniny 1. a 2. obratle, nestabilní zlomeninu 3. bederního obratle a podvrtnutí pravého hlezenního kloubu – natažení předního vazy mezi kostí holení a lýtkovou, s otokem měkkých tkání v okolí. Utrpená poranění lze ze soudně lékařského hlediska považovat za delší dobu trvající vážné poškození zdraví vyžadující si specializované lékařské ošetření a následnou zdravotnickou péči, délkou svého trvání přesahující dobu 6 týdnů, omezující poškozenou podstatným způsobem na obvyklém způsobu života, s rizikem vzniku trvalých následků – ve smyslu těžké újmy na zdraví. Život poškozené nebyl utrpenými poraněními bezprostředně ohrožen. Znalec se dále vyjádřil k průběhu léčby poranění, kdy vlastní léčba spočívala v operační stabilizaci zlomenin bederní páteře kovem v celkovém znečitlivění, naložením korzetu a ortézy na pravou dolní končetinu, používání podpěrných prostředků při odlehčování pravé dolní končetiny, podávání léků proti bolesti a k léčbě infekčních komplikací. Z obecně medicinského hlediska lze s ohledem na věk, specializovanou lékařskou péči i spolupráci poškozené předpokládat úplné zhojení utrpených poranění páteře a pravé dolní končetiny. Ke vzniku zjištěných poranění došlo nepřímým působením tupého násilí převážně velké intenzity. Mechanismem působícího násilí byl velmi pravděpodobně pád poškozené z výšky s dopadem na hýžděové a bederní partie zad a pravou dolní končetinu. Ke vzniku zjištěných poranění mohlo velmi dobře dojít po pádu poškozené z výšky osmi metrů s dopadem na pevnou podložku tak, jak vyplývá z její výpovědi a z výpovědi obviněného. Druhou osobou iniciovaný pád z výšky cca 8 metrů s dopadem na pevnou podložku je nutno považovat za úrazový mechanismus způsobilý ke vzniku vážných až život ohrožujících poranění charakteru zlomenin páteře, pánve, hrudního koše, lebky a dlouhých kostí končetin, trhlin orgánů, dutiny hrudní a břišní, včetně orgánových stopek a velkých cév, zhmoždění mozku, krvácení mezi obaly mozku, atd. Charakter a lokalizace takovýchto poranění odvisí od způsobu pádu (dopadu) osoby na podložku, charakteru místa dopadu, atd. Pravděpodobnost vzniku závažných poranění stoupá s výškou pádu a rychlostí dopadu na podložku. Dále pak z horizontálním profilem podložky, absencí rostlinného porostu na podložce, apod. Pád z výšky cca 8 m, je i s ohledem na charakter místa činu vyplývající ze spisového materiálu způsobilý vést ke vzniku závažných až život ohrožujících poranění.
49. U hlavního líčení znalec **MUDr. Miroslav Šafr** se odkázal na svůj písemně podaný posudek, stvrdil jako na čl. 136 – 144 a dodal, že ze spisového materiálu mu vyplynul udávaný mechanismus jak obžalovaným, tak poškozenou, že tedy došlo k nějakému strkání nebo tlačení poškozené směrem přes hranu místa, kde se oba nacházeli. Nicméně z dostupné zdravotnické dokumentace nevyplývá přítomnost žádných úrazových změn, které by pro to strkání nebo tlačení svědčily. To samo o sobě nevylučuje, že k tomu strkání nebo tlačení mohlo dojít. Ta poranění tak, jak byla zjištěná lze vysvětlit prostým pádem. Z dostupné zdravotnické dokumentace nevyplývá přítomnost úrazových změn kožního krytu, která by svědčila pro nějaké válení, koulení nebo smýkání poškozené po té šikmé podložce v místě dopadu. Vyloučit takovýto následný pohyb nelze i s ohledem na to, že poškozená měla na sobě oděvní svršky. Nicméně ta poranění tak, jak byla zjištěna, jak vyplývají ze zdravotnické dokumentace lze vysvětlit tím pádem, tedy dopadem poškozené na tu podložku a fakticky pouze tímto mechanismem. Ty skalní výčnělky by mohly zvýšit následky na jejím zdraví. Skalní výstupky, kamenité výstupky, nerovnosti podložky, nějaké trní, křoví, větve atd. obvykle vedou ke vzniku poranění kožního krytu charakteru podkoží, krevních výronů, tržných ran apod. Bylo by možné připustit, že nějakým dopadem trupu poškozené na takovýto vystupující předmět v té podložce, např. na kámen by mohlo vést ke vzniku dejme tomu jednotlivých zlomenin třeba v oblasti té páteře, pokud by došlo k dopadu těmito partiemi těla na takovýto výstupek, nicméně poranění měkkých tkání spíše nasvědčuje tomu nepřímému mechanismu, tzn. skutečně dopadu poškozené tak, jak konečně i ona uvádí ve své výpovědi, na pravou

dolní končetinu a na zadek. Možnost, že by mohla nějakým způsobem ten svůj pád kontrolovat, korigovat, je možno považovat za velice málo pravděpodobnou i s ohledem na to, že ten její pád byl z její strany nečekaný, když pravděpodobně nemá žádné zkušenosti s pádem ve smyslu skoku z výšky, parašutismus apod. V okamžiku pádu už se těžko daří nějakým způsobem korigovat ten pád, zvláště v případě, pokud ta osoba to neočekává. Poranění tak, jak byla zjištěna, poškozenou bezprostředně na životě neohrožovala. Nicméně je nutno respektovat riziko vážného poškození zdraví do budoucna ve smyslu trvalých následků, ve smyslu třeba omezené pohyblivosti dolních končetin a je potřeba respektovat i riziko nějakého míšního šoku, v případě kdyby došlo třeba k posunu kostních úlomků z oblasti toho třetího bederního obratle do páteřního kanálu více, než bylo zjištěno. Pokud by třeba došlo i k pouhému zhmoždění a nota bene k přerušení míchy, tak to už je stav, který toho člověka ohrožuje na životě bezprostředně rizikem nástupu míšního šoku. A takovéto poranění u poškozené mohlo nastat. Ke vzniku poranění míchy v kterémkoliv úseku mohl v důsledku pádu poškozené z výšky osm metrů nastat. Mohlo dojít i k poškození nebo zhmoždění mozku. Pokud by poškozená dopadla na podložku hlavou napřed, pokud by dopadla na podložku v nějakém kotoulu, mohlo by dojít jistě k poškození mozkové tkáně nepřímým působením tupého násilí. Konec konců i přímým působením tupého násilí, pokud by poškozená po pádu dopadla hlavou např. na nějaký ten vystupující předmět, na kámen, došlo by ke vzniku zlomeniny lebky. Mohlo by dojít k odtržení lebky od krční páteře s poškozením přerušení páteřní míchy krční, míchy prodloužené míchy apod. To jsou nálezy, které jsou již bezprostředně život ohrožující. Ale nic takového nebylo zjištěno. Na dotaz, zda se poškozená mohla potom pádu hýbat, znalec uvedl, že z dostupné zdravotnické dokumentace vyplynulo, že poškozená byla v okamžiku prvotního ošetření neurologickým bez příznaků, tzn., že v podstatě neměla žádné parestázie, neměla poruchy motoriky, které by byly způsobeny třeba průnikem kostních úlomků do té míchy nebo poranění míchy těmi kostními úlomky. Tzn., teoreticky by se mohla hýbat a jistě by to bylo za cenu výrazné bolestivosti a jistě by ohrožovala sama sebe, jaksi potenciací těch úrazových změn. Na sdělení, že poškozená je stále v léčení a že ze dne 19. 02. 2019 jí byly vyjmuty kovové součásti, znalec uvedl, že součástí léčby je to, že se vyjmou sponky. Pokud je možnost je vždy snaha vyjmout kovový materiál. V tomto případě se jednalo o určité přemostění té nestabilní zlomeniny třetího bederního obratle z druhého na čtvrtý. Není vyloučeno, že u takovýchto poranění může dojít k určitým trvalým následkům, které poškozené osobě znemožňují provádět fyzickou aktivitu včetně sportu tak, jak byla zvyklá předtím. Mohou u ní přetrvávat bolesti, může u ní přetrvávat určitá porucha pohyblivosti v tom konkrétním úseku páteře. V každém případě trvá doporučení ze strany lékaře omezovat fyzickou aktivitu ve smyslu tedy omezení nějaké nestandardní fyzické aktivity, zvedání těžkých břemen atd., protože riziko nějakého sekundárního poškození páteře, byť zhojené, tam pořád je.

50. Ze **znaleckého posudku** Znaleckého ústavu Univerzity Karlovy, **fakulty tělesné výchovy a sportu**, katedry anatomie a biomechaniky Praha (dále i jen Ústav) z oboru **forenzní biomechanika** bylo při jeho vyhodnocení zjištěno, že obžalovaný [REDACTED] ze skály aktivně skočil, kdežto poškozená byla ze skály strčena. Znalci provedli vyšetřovací pokusy i s variantami navrženými obhajobou a obžalobou, když zohlednili výpovědi obžalovaného a poškozené. Vyjádřili se k místu, na němž byl započat samotný úrazový děj. Zabývali se zkoumáním kinematiky pádu a dospěli k závěru, že z dopadové polohy, zranění, fyzické výkonnosti, hmotnostních a silových poměrů, výpovědí a výsledků měření, lze dospět k závěru, že poškozená byla strčena.
51. U hlavního líčení zpracovatel posudku znalec [REDACTED], [REDACTED], který byl pověřen vedoucím [REDACTED] [REDACTED]. [REDACTED] posudek u soudu přednést. Uvedl, že se odkazuje na jejich písemně podaný posudek, stvrzuje ho za všechny zpracovatele, když ho konzultoval s ostatními zpracovateli posudku, uvedl shodně jako na č. l. 153 – 204 a dodal,

Shodu s prvopisem potvrzuje [REDACTED].

že jejich znaleckým zkoumáním se v podstatě podařilo prokázat to, že bylo třeba, aby nahoře při vzniku toho pádu existoval dostatečně významný silový impulz, který by ten pád vyvolal s tím, že doufali, že se podaří odlišit nějaké to strčení od případného aktivního vykročení. Samotné vykročení poškozené z místa by nestačilo, ale nějaké rozeběhnutí z dvojkroku ano, což se jim úplně nezdařilo. Šli na to prostřednictvím detailní kinematické analýzy, když si podmínky pro ten pád zjišťovali házením asi 10 kg vaku a následně, protože znali potřebnou počáteční rychlost pro to, aby ten pád proběhl podle popisu, tak mohli s ohledem na tělesné proporce aktérů odhadnout, jestli je to v jejich fyzických možnostech anebo jestli si nějakým způsobem museli pomoci jinak. Takže posudek zůstal v rovině sdělení, že nejsou schopni rekonstruovat ten proces těsně před tím pádem.

52. Znalec dále uvedl, že u poškozené vyloučili, že by to byl jenom pád, že u obou pádů musel být nějaký impulz, nějaká podstatná energie. Protože není k dispozici jejich oblečení, lékařské zprávy jsou poměrně neúplné na popis nějakých drobných zranění, takže neví, zda se či jestli, případně jak moc se potloukli o tu skálu. Vychází z povrchu skály, který je pokrytý nějakou hlínou a nějakým porostem, takže v kombinaci s oblečením by zranění nemusela být významná a vychází proto z toho, že jestli k tomu kontaktu s tou skálou došlo tak, jak vypovídá obžalovaný, tak se jednalo o chvilkový kontakt, tzn., nebyl nějak významně opakován s tím, že poškozená říká, že ke kontaktu nedošlo vůbec. Obecně poškozená byla o dost lehčí, takže na ni by stačil menší silový impulz na to rozpohybování než u obžalovaného. To, že by mohli padat společně nemůžou vyloučit, ale je to poměrně nepravděpodobné, protože se sčítají ty hmotnosti a oni by museli dost spolupracovat, aby ten pád zrealizovali do těch míst, kam dopadli. Takže je pravděpodobnější, že padal jeden a pak druhý. Pokud se týká biomechanické vyjádření [REDACTED], tak [REDACTED] tím jeho experimentem dospěl k velmi podobným závěrům jako oni. Jemu se nepodařilo navodit situaci, kdy by nedošlo ke kontaktu se skálou, ale to je poměrně pochopitelné, protože měl vak, který stál namíste a tak neuvažoval verzi třeba toho počátečního dvojkroku nebo nějakého pohybu, ze kterého se rozvinul ten pád. Takže to dobře odpovídá tomu jejich zjištění. Na jejich znaleckých závěrech biomechanické vyjádření [REDACTED] nic nemění, naopak svým způsobem to do nich zapadá. Takže zatímco u poškozené je varianta, že buď skočila, nebo byla strčená, tak u obžalovaného je jen jednu varianta, že skočil. Tam jiná verze není možná. U poškozené musela být vyvinuta větší síla, protože ta poranění, která poškozená utrpěla, byla v podstatě velmi lokální s výjimkou dolní končetiny. Tzn., že to musel být vysoko energetický náraz, velmi dobře koncentrovaný do toho místa, kde k tomu poranění došlo. Ona musela jít na dolní končetiny a na zadek. Tam nebyla jiná možnost. Takže proto trvali na tom, že se udělá zaměření terénu, a když se to zaměření terénu udělalo, tak bylo vidět, že se jedná o překonání vzdálenosti delší než 4 metry. To se prostě nepřeskočí. Když by ta extrémní síla nebyla vyvinuta, tak by došlo ke kontaktu poškozené se skálou tak, jak k tomu docházelo při pokusu [REDACTED] a jak se to dělo jim, když postupovali podle instrukcí obžalovaného. Vychází i z toho, že zjištěná poranění nenasvědčují tomu, že by se opakovaně obžalovaný nějak dotkl té skály. Lokalizace zranění poškozené je dokladem toho, že padala po nohách. Pád jako takový pod kontrolou nemáte nikdy, ale často máte pod kontrolou tu počáteční fázi, kdy dochází k rozvoji toho pádu. Důležité je říci, že padala po nohách tzn., že nedošlo k nějakému překlopení toho těla, ale to mohlo být i tím, že se v poslední fázi reflexně odrazila. To se prostě děje. Když už víte, že upadnete, tak ať chcete nebo nechcete, tak většina lidí se prostě reflexně odrazí, aby to směřovalo na nohy a byla aspoň šance mít pod kontrolou dopad. Pokud by se odhlédlo od výpovědi poškozené a obžalovaného, pak by nejpravděpodobnější varianta byl pád z té zdi, nikoliv z toho travnatého prostoru, na němž se oba shodli.

53. Znalec obsáhle zodpovídal otázky na jednotlivé části posudku i na jednotlivé obrázky a jednotlivé varianty. Dále zopakoval, že ta vodorovná složka dopadu poškozené byla více než 4 m a méně než 5 metrů. Uvažování dopadové rychlosti pro ně nebylo zásadní. Důležitá byla

rychlost na začátku, která neklesla pod 3 km za hodinu, aby poškozená dopadla tam, kam dopadla. To byl ten zásadní důvod, proč uzavřeli, že tam musel být nějaký počáteční impuls, protože prostě nerozpohybujete 50 kg na tuto rychlost jen strčením, takže to muselo jít i z nějakého pohybu, 3 km za hodinu, prostě velmi pomalá chůze, tzn. dvojkrok. Při počáteční rychlosti 3 km za hodinu by tedy přeletěla poškozená tu skálu, pokud by tam přišel ten impuls strčení. Při těch 3 km je limitní křivka, kdy prvně nedojde ke kontaktu poškozené se skálou. To byl ten důvod, proč uzavřeli, že tam musel být ještě ten dodatečný impuls. A ten dodatečný impuls by se dal vyčíslit z rozdílu těch rychlostí. Řekněme třeba 2 km, aby to bylo víc než 5 km za hodinu. Na to spolehlivě stačí strčení. To vyzkoušeli experimentem z lešení. Poškozená mohla udělat maximálně dvojkrok a z dvojkroku tam sama neskočí bez toho, že by jí někdo pomohl. Vycházeli z toho, že ona obžalovaného obcházela nějakou pomalou rychlostí a v průběhu tohoto pohybu muselo dojít k tomu strčení. Jestli to ale bylo tak, to fakt nevědí. Musel tam být podstatný impuls, který poškozenou doplnil o to, co jí scházelo do těch situací, které přehrávali. Nejsou schopni spolehlivě rozlišit strčení do poškozené od jí aktivně provedeného seskoku. Vychází-li se z místa pádu poškozené, tak vylučují, že by poškozená spadla sama dílem ztráty své rovnováhy za předpokladu, že se nesešoupala po skále. Tomu však nenasvědčuje místo dopadu, nenasvědčuje tomu ani její zranění, jejichž popis je k dispozici, nenasvědčuje tomu ani popis poškození oblečení, ale to neměli k dispozici.

54. K žádosti obhajoby byl za přítomnosti znalce [REDAKCE] přehrán nosič dat, a to příloha č. 2, k čemuž znalec [REDAKCE] uvedl, že to souhlasí s tím, co zjistili. Bylo vidět, že dojde k tomu překlopení a protože k tomu překlopení nedošlo, tak právě to značí, že tam byl ten odskok. Jedna z verzí je, že když při strčení dojde ke ztrátě rovnováhy, tak při automatickém pokusu ji opět získat, došlo k nějakému dvojkroku a odskoku, ale úplně stejně je možná druhá verze, že tam ten pohyb byl dříve, když došlo ke strčení. Toto nedokáže rozlišit. Prostě musela tam být ta aktivní složka vedle toho strčení. Ani jednou z těch verzí samostatně tu situaci nevysvětlí.
55. Z listinného materiálu lze poukázat na lékařské zprávy (č. l. 437-448, 527 – 568, CD 569, 570 – 696, CD 696), na komunikaci [REDAKCE] – [REDAKCE] 500 – 502, na protokol o ohledání místa činu s fotodokumentací a DVD (č. l. 507-517), na odborné vyjádření odvětví analýza dat a zkoumání nosičů dat (č. l. 518-522), na záznam o výjezdu č. l. 525 – [REDAKCE], na protokol o vydání věci – fotokopie zpráv komunikace mezi uživateli tel. č. 704 409 976 a 774 585 129 (č. l. 369-385), na zdravotní dokumentaci poškozené (č. l. 570-696), na původní spis OOP Jičín včetně úředního záznamu policistů, jež přijeli na místo činu a záznamu z minikamery (č. l. 697 -702 – 704).
56. Z takto popsaného důkazního materiálu je třeba podle názoru soudu poukázat na následující.
57. Z fotografií displeje mobilního telefonu IMEI [REDAKCE] s vloženou SIM kartou +420 [REDAKCE] (č. l. 369 – 385) byla zjištěna komunikace mezi obžalovaným a poškozenou. Z této komunikace je možno poukázat na foto č. 7 a 8 („Proc si me strčil?..proc..Nechápu to Prosím odpovez..Fakt to chci vedet a mít v sobe klid..“ s odpovědí obžalovaného „Nebyl jsem to ja...Tam nahoře tal člověk tak psychicky zniceny..Nevěděl co uz delat...Chtel jsem skočit sam..Jenže...Jak jsem se smekl to byl fakt omyl...Ale ja se bal co budes pak delat...Tak jsem te bral sebo...Moc mne to mrzí...“, na což poškozená uvedla „ Vudyt si to zkusil dvakrát..To nemohl byt omyl.“, na což obžalovaný napsal „ Poprvé to byl omyl...Zalopl jsem..Pak uz nebyl, Pak uz jsem se bal...Tak te bral sebou...“, č. 9 („neříkej, že si zakopl..Vudyt si me tam strkal“ s odpovědí „poprvé ne, poprvé fakt ne...Pak už jsem strkal. Měl jsem v planu skočit...Jal jsme stali chtěl jsem se tím rozloučit...Jak jsem se smekl začal jsem se bat...Tak jsem te pak vzal s sebou..tak moc toho lituju“).
58. [REDAKCE] vydal screenshot komunikace s poškozenou [REDAKCE] (č. l. 501), z níž bylo zjištěno následující: [REDAKCE]: „Rozešli jsme se. Aspoň to jsem mu řekla v parku“. Svědek: „Ze se to stalo kvůli tomu..“. Poškozená: „Chtěl se projít. Šli na cerovju“. Svědek: „Co bylo

dal?“. Poškozená: „Tam za zabradli. Chtěl udělat. Tír. Tu scénu z titaniku“. Svědek: „Tyvole. A stahnul te s sebou“. Svědkyně: „Poprvé me chtěl shodit ale chytila jsem se zabradlu“. Svědek: „Delas si prdel?“.

59. Na č. l. 502 je screenshot č. 2, vydaný [REDAKCE] o komunikaci obžalovaného a poškozené, jež odpovídá komunikaci popsané shora k foto č. 7 a 8.
60. K mobilním telefonům vydaným poškozenou a obžalovaným se vztahuje odborné vyjádření OKTE – odvětví analýza dat a zkoumání nosičů dat (č. l. 519 – 522).
61. Součástí předkládaného spisového materiálu je, jak bylo již poukázáno i protokol o ohledání místa trestného činu s fotodokumentací č. l. 507 – 514.
62. V rámci tzv. původního spisu policie o pádu osob z vyhlídky v [REDAKCE] (č. l. 697 – 704) je založen i úřední záznam policistů [REDAKCE] a [REDAKCE] o zásahu na místě i přepis kamerového záznamu z kamery [REDAKCE], jehož videozáznam byl při hlavním líčení k důkazu přehrán. Z těchto důkazů vyplynuly skutečnosti popsané zejména ve výpovědích obou zmíněných policistů, jež jsou popsány shora.
63. Do spisu je založeno i šetření trestního oznámení obžalovaného na svědka [REDAKCE]. Z dokladů o šetření tohoto trestního oznámení obžalovaného o jeho napadení [REDAKCE] (č. l. 705 až 720) plyne, že [REDAKCE] měl podle výpovědi obžalovaného mu říkat, že může za pád poškozené [REDAKCE] z „[REDAKCE]“, když jiné skutkové okolnosti dotčeného pádu podle tohoto materiálu svědek [REDAKCE] obžalovanému neříkal.
64. Podle školy, kterou poškozená [REDAKCE] navštěvuje (č. l. 745 – 746) je tato svědomitá, pracovitá, pečlivá a v kolektivu oblíbená. Nebyl u ní zaznamenán žádný projev nevhodného chování. Její chování bylo vždy vzorné. Následku události ze dne [REDAKCE] 2017 bagatelizuje, čímž zastírá svoji zranitelnost. Zlehčováním se snaží dotčenou události vytěsnit.
65. Obžalovaný ve škole, kterou studuje od roku [REDAKCE] se řadí mezi průměrné žáky. Od [REDAKCE] 2017 má individuální studijní plán. Školní docházka obžalovaného je jeho velkým problémem. Většinou se jednalo o krátkodobé absence. Postupně se četnost absencí začala zvyšovat. Na dokvalifikaci vždy přišel a byl připraven. Jeho docházku nepříznivě komentovali i jeho spolužáci. Při jednání byl slušný, nebyl konfliktní. Hodnotitel obžalovaného vnímá jako citlivého žáka, u něhož si nedovede představit, že by daného činu byl schopen (č. l. 749).
66. Obžalovaný se aktivně zapojil i do činnosti mladých hasičů (č. l. 751). V evidenci přestupků nemá žádný záznam (č. l. 753 – 754). Nemá záznam v evidenci rejstříku trestů fyzických osob (č. l. 755 a 806). Žádný záznam v evidenci rejstříku trestů fyzických osob nemá ani poškozená (č. l. 807).
67. Obhájce Mgr. Pícha soudu předložil DVD z jejich vlastního vyšetřovacího pokusu na místě činu, který byl proveden v lednu 2019 a druhý v únoru 2019. Obhájce Mgr. Pícha předložil i odborné vyjádření [REDAKCE] znalce z oboru kriminalistika, specializace forenzní biomechanika spolu s brožurou nazvanou Teorie forenzní biomechaniky Vysoká škola finanční a správní. Biomechanické vyjádření [REDAKCE] je na č. l. 833 – 847, příručka Teorie forenzní biomechaniky Vysoké školy finanční a správní na č. l. 88 (založeno v příloze č. 1). DVD předložené obhajobou (k němu se vyjadřoval při hlavním líčení znalec [REDAKCE] je na č. l. 887, založené v příloze č. 2).
68. Doplnění bodového ohodnocení poškozené předložené zmocněncem je na č. l. 888 a 889 (zní celkem na 519 bodů, z toho 30 bodů za extrakci kovu při operativním zákroku u poškozené a proto poškozená požaduje celkem 130 414 Kč).

Shodu s prvopisem potvrzuje [REDAKCE].

69. Aktuální lékařská zpráva o zdravotním stavu poškozené [REDAKCE] (č. l. 890 - 891) uvádí, že po operaci ze dne 19. 02. 2019 poškozená může začít postupně s cvičením v době 4 – 6 týdnů. Pracovní neschopnost by v případě lehké práce trvala 2 – 3 měsíce.
70. Po takto provedeném dokazování státní zástupkyně ani zmocněnec poškozené návrhy na doplnění dokazování neměli. Obhajoba navrhlá vyslechnout [REDAKCE] a dále i dalšího znalce Ústavu [REDAKCE]. Soud takto navržené dokazování považoval za nadbytečné. Znalec [REDAKCE] byl k obhajobě ústavního posudku řádně pověřen vedoucím [REDAKCE] (viz pověření č. l. 819), když [REDAKCE], jak uvedl, při výslechu před podáním posudku s ostatními zpracovateli svoje znalecké vystoupení konzultoval a byl pověřen v souladu s podaným posudkem hovořit i za ně. [REDAKCE] vypovídal velmi obsáhle a o jeho vystoupení nevznikly žádné pochyby. Za této situace by výslech dalšího zpracovatele byl jen formálním potvrzením toho, co již bylo uvedeno. Pokud se týká výslechu [REDAKCE] jako znalce, pak jeho stanovisko bylo souladné s posudkem Ústavu a znalec [REDAKCE] se k jeho materiálu také vyjadřoval. Provádět výslech znalce k něčemu, co je v souladu s tím, co již osvětlil dotčený znalecký posudek, se soudu jeví jako zcela zbytečné a proto ani tento důkaz soud neprováděl. Proto soud rozhodl, že vznesené důkazní návrhy se zamítají a že dokazování je skončeno.
71. Soud po provedení shora popsanych důkazů v průběhu hlavního líčení dospěl k závěru o vině obžalovaného [REDAKCE], kterou dovedl zejména z výpovědi poškozené svědkyně [REDAKCE], z výpovědi svědků [REDAKCE], [REDAKCE] a [REDAKCE], i z komunikace ze sociálních sítí, kteréžto důkazy korespondovaly se závěry znaleckého posudku Znaleckého ústavu Univerzity Karlovy Praha, Fakulty tělesné výchovy a sportu, katedry anatomie a biomechaniky a s původním částečným doznáním obžalovaného z řízení přípravného. Bylo tak lze dospět k závěru, že obžalovaný v přímém úmyslu usmrtit, opakovaně (2x) poškozenou [REDAKCE] strhával do volného prostoru rokle v oblasti „[REDAKCE]“ [REDAKCE] – [REDAKCE], kdy při druhém ataku obžalovaného poškozená spadla z výšky osmi metrů do rokle a v důsledku pádu došlo k jejímu zranění, které je popsáno ve výroku tohoto rozsudku, jež vychází ze znaleckého posudku z oboru zdravotnictví, odvětví soudní lékařství.
72. Obžalovaný v průběhu přípravného řízení se k úmyslnému jednání doznal, svůj útok vůči poškozené ukázal v rámci prověrky své výpovědi na místě, když vypovídal dobrovolně za přítomnosti obhájkyne. Pokud bylo uváděno, že byl v přípravném řízení donucen k výpovědi svědkem [REDAKCE], pak tento svědek to vyloučil, byť připustil konflikt s obžalovaným, který byl vyřešen jako přestupek.
73. Výpověď poškozené [REDAKCE] se jeví konzistentní, vypovíдалa vždy v podstatě shodně, kdy v obou případech svědectví i při dalších úkonech popsala útok obžalovaného tak, že spolu stáli za zábradlím na vyhlídce „[REDAKCE]“ v [REDAKCE], kdy místo označili jak obžalovaný, tak poškozená, shodně (v travnatém porostu). Vše se událo za situace, kdy poškozená ukončila partnerský vztah s obžalovaným. Z výpovědi poškozené je patrné, že cítila tlak do svých zad, kdy obžalovaný stál za ní, křičela „nech mě být“, chytila se zábradlí, tlak ustal a poté, kdy obcházela obžalovaného a byla k němu levým bokem a odcházela ho, ji strčil a ona spadla do rokle. Svědkyně popsala i místo svého dopadu i své zdravotní obtíže. Vysvětlovala i své původní vyjádření o příčině pádu policejnímu orgánu i změnu svého postoje. Popsala, za jaké situace získala od obžalovaného přiznání prostřednictvím elektronické komunikace. Výpověď svědkyně [REDAKCE] lze považovat za přímý důkaz proti obžalovanému.
74. Výpověď poškozené je podpořena výpovědí svědkyně [REDAKCE] spolužačky, která poškozenou navštívila v nemocnici, kdy při druhé z návštěv jí poškozená sdělila, že nespadla do rokle v důsledku své zdravotní indispozice, ale v důsledku jednání obžalovaného. Této svědkyni ukázala i svou elektronickou komunikaci s obžalovaným o tomto. Dále je výpověď svědkyně [REDAKCE] podpořena výpovědí svědka [REDAKCE], který byl obeznámen i o

skutečnostech před samotnou událostí, zejména o nespokojenosti poškozené ve vztahu s obžalovaným. Tento svědek byl informován poškozenou, že byla shozena do rokle obžalovaným. Svědek [REDAKCE] dodal i to, že při konfrontaci s obžalovaným dne 20. 10. 2017 se obžalovaný k útoku na poškozenou nedoznal. Vývody poškozené potvrdil i svědek [REDAKCE].

75. Ze znaleckého posudku o duševním stavu obžalovaného plyne, že byla vyloučena jeho duševní porucha, jakákoliv patologie, že jeho osobnost je nevyzrálá, histrionská, majetnická, egocentrická, má vysokou sociální inteligenci, je nadprůměrně inteligentní, narcistický, skrytě agresivní. Motivací jednání obžalovaného byla kombinace okolností, a to situace sděleného mu rozchodu, když se nejednalo o plánované jednání, ale o jednání v afektu, ve zkratu. Nemá poruchy paměti.
76. Znalkyně, které zpracovávaly posudek na poškozenou uzavřely, že poškozená je schopna správně vnímat, zapamatovat si i reprodukovat prožité události a způsob její prezentace daného jednání odpovídá charakteristice její osobnosti a že nebyly zjištěny prvky zkreslení, návodu či msty.
77. Znalec soudní lékař uzavřel, že zranění poškozené, které vyhodnotil jako těžkou újmu na zdraví, ale nelze vyloučit, že mohla být poškozené způsobena i život ohrožující zranění, některé z nich i popsal. Na poškozené nebyla zjištěna zranění svědčící pro smýkání, valení či nárazu na skálu, když poškozená dopadla na pravou dolní končetinu a na zadek, v čemž se shoduje se závěry znaleckého posudku s oboru biomechaniky.
78. Znalec [REDAKCE] v souladu se závěrem posudku ústavu potvrdil, že k pádu poškozené přispěl její počáteční pohyb a strčení, což odpovídá výpovědi poškozené. Byl vyloučen její volný pád například v důsledku indispozice či zamotání hlavy. Znalec tak potvrdil jak skok obžalovaného, tak i nezbytnost strčení do poškozené za situace jejího počátečního pohybu.
79. Oproti těmto úvahám obhajoba, zejména v rámci závěrečných obhájců (viz č. l. 942 – 948) uplatnila celou škálu protiargumentů.
80. Lze souhlasit s vývodem, že je nepochybné, že mezi obžalovaným a poškozenou byl partnerský vztah a že poškozená tento vztah dne [REDAKCE] 2017 ukončila, protože ji obžalovaný ve vztahu dusil, neměla vlastní život, zakazoval jí přátele a čas měli trávit jen spolu. Poté, co obžalovanému poškozená oznámila jejich rozchod se při následném rozhovoru obžalovaný snažil vztah zachránit, až došli na místo zvané „[REDAKCE]“. O tom, co se stalo dál, jsou podle obhajoby pochybnosti. Ač obžaloba vychází z tvrzení poškozené, tak její tvrzení jsou podle obhájců nevěrohodná. Obhajoba argumentovala tím, že pokud by obžalovaný chtěl poškozenou skutečně usmrtit, tak v době, kdy oba stáli na ochozu nad propastí hlubokou bezmála 30 metrů a kdy poškozená měla již jen půl metru, za kterým následoval sráz, by se mu to nepochybně muselo podařit. I pokud by připustili, že se poškozené podařilo pádu zabránit tím, že se chytila zábradlí, je nepochopitelné její další jednání, když přestože se bála o život, tak zábradlí nepřešla ani nevyzvala obžalovaného, aby odešel ani nezkusila volat o pomoc, ale nepochopitelně se kolem obžalovaného obtáčela nad propastí v jeho blízkosti. Na místo toho má obžalovaný zvolit komplikovanou variantu, kdy měl poškozenou strčit ostře do leva, ač je to velmi obtížné. Poškozená pak přeletí skálu o délce 5,3 metru a dopadne do křoví a následně má za ní skočit.
81. Tato argumentace obhajoby o několika možnostech obžalovaného poškozenou usmrtit naráží na to, že nebylo nijak prokázáno, že obžalovaný někdy pojal takto krystalický úmysl poškozenou shodit dolů. Poškozená, která byla v této době ve stresu k tomuto uvedla, že to druhé strčení nečekala, zejména, když jí obžalovaný tvrdil, že už to znovu neudělá. Zásadní je i to, že znalkyně uzavřela, že s nejednalo o nějaké připravované, plánované konání, ale že čin obžalovaný nejen neplánoval, ale že to bylo z jeho strany náhlé zkratkovité konání. Tedy jednalo se o konání na základě momentálního rozhodnutí, které obžalovaný vykonal bez

Shodu s prvopisem potvrzuje [REDAKCE].

nějaké předběžné korekce a které bylo pro poškozenou neočekávané. Potom argumenty o tom, že mohl konat tak, jak uvádí obhajoba soud nepřijal, neboť jednal v náhlém a nepřipraveném rozhodnutí, při němž nevyhodnocoval, kdy je atak výhodnější, jednodušší, proveditelnější či účinnější, ale jednal v okamžiku toho momentálního popudu. Toto vše odpovídá znaleckému závěru o tom, že jednal v silném emočním a citovém rozrušení v psychickém zkratu, kdy důsledky nepromýšlel. Na straně obžalovaného se tak jednalo o náhlý nápad, zkratkovité jednání, kdy si nevybíral vhodný okamžik ani způsob provedení, ale v afektu čin vykonal právě v tom okamžiku toho náhlého popudu. V tomto směru to bylo i pro obžalovaného konání dopředu neočekávané. Tomu odpovídá i to, že poškozená jeho jednání vůbec nečekala a i proto se, byť se obžalovaného bála, odhodlala provést tu krokovou energii a jít bez zajištění držení se za zábradlí okolo obžalovaného. Ostatně ona v tu dobu vůbec nečekala, že doposud osoba tak blízká by něco takového jí mohla udělat.

82. Pokud obhajoba uzavřela, že z výpovědi manželů [REDAKCE] lze dovodit, že se jednalo o jeden synchronní pád obžalovaného a poškozené, tak soud se s takovýmto vyhodnocením neztotožnil a naopak uzavřel, že z provedeného dokazování vyplynulo, že každý z nich padal zvlášť. Předně ze znaleckého posudku ústavu lze jejich společný pád vyloučit, protože aby bylo možno tento jejich zrealizovat, tak by spolu museli na tom oba aktéři spolupracovat, aby dopadli tam kam dopadli. Toto však oba vylučují. Obžalovaný i v době, kdy čin částečně doznával a kdy uváděl, že poškozenou strčil o tom, že by pád koordinovali, nemluvil. Ani verze společného uklouznutí nevysvětluje společný pád, respektive spolupráci při jejich padání dolů. Poškozená v pozici svědkyně společný pád vyloučila. Znalec [REDAKCE] uzavřel, že nejprve padal jeden a pak druhý a že poškozená buď skočila, nebo byla strčena, kdežto obžalovaný skočil. Společným pádem tak nemohli oba přeskočit vzdálenost 4 metrů. Pokud pak svědci manželé [REDAKCE] oba shodně uvádějí, že slyšeli tupé rány dopadu, což tedy odpovídá tomu, že jich bylo několik (více než jedna), což odpovídá tomu, že každý padal samostatně, zejména když každý dopadl na jiné místo. Tedy soud uzavřel, že se jednalo o pády dva, krátce po sobě a že rozhodně nepadali oba spolu.
83. Soud se neztotožnil ani s další zásadní námitkou obhajoby o tom, že výpověď poškozené [REDAKCE] je nevěrohodná. Obhajoba v tomto směru poukázala na to, že přestože manželé [REDAKCE] byli na místě za několik vteřin, tak v této době podle poškozené se jí obžalovaný omlouval, že poškozená mu vysvětlí, že nebudou okolnosti pádu řešit, že se jednalo o nešťastnou náhodu a ještě vymyslí děj, příčinu i místo pádu. Následuje příjezd záchranného integrovaného systému, následovaný policejní hlídkou, jímž poškozená uvedla, že s obžalovaným stáli na zídce, že se jí zamotala hlava, protože předchozí den darovala krev a spadla s obžalovaným dolů. Toto zopakuje i policistce [REDAKCE] a na příjmu v nemocnici. Toto se jeví obhajobě jako nemožné. Navíc, když obžalovaný policistce [REDAKCE] uvádí obdobně jako svědkyně s tím rozdílem, že na zdi sehrávali s poškozenou scénu z filmu Titanic, při níž se jí smekla noha a on při snaze ji zachránit spolu s ní spadl do propasti. Navíc poškozená nikdy nevysvětlila rozumným způsobem, co bylo příčinou jejího počátečního tvrzení, jen že s tím nechtěla nic dělat. Podle obhajoby z provedených vyšetřovacích pokusů je zřejmé, že strčení a následný pád tak, jak to uvedla poškozená a jak je skutek vymezen v obžalobě, se to nemohlo stát.
84. K této argumentaci soud nejprve musí uvést, že je pravdou, že na nějaké případné vymyšlení toho, co se mělo stát, poškozená mnoho času neměla. Při konfrontaci výpovědi poškozené [REDAKCE] s ostatními důkazy i uvnitř její svědecké výpovědi, kam patří i její prověrka a vyšetřovací pokus soud uzavřel, že se jedná o výpověď věrohodnou a pravdivou, byť v neprocením stadiu trestního řízení uváděla, že ten její pád byl nešťastná náhoda. [REDAKCE] v pozici svědkyně opakovaně uvedla, že na tom travnatém plácku (což potvrdil i obžalovaný v řízení přípravném) nejprve cítila tlak od obžalovaného, otočila se (vyškubla se obžalovanému) a chytla se zábradlí, pak chtěla odejít a při tomto pohybu ji obžalovaný strčil a

Shodu s prvopisem potvrzuje [REDAKCE].

došlo k jejímu pádu. Poté pod ní (v rokli) skončil i obžalovaný. Nepadali společně, ale každý zvlášť a ona se o skálu neudeřila. Na dotaz, proč se pustila zábradlí, když se obžalovaného bála, svědkyně uvedla, že zábradlí bylo vysoké, pravou cestou se nedalo jít, a proto se musela pustit zábradlí, aby vůbec mohla odejít, ale to musela jít okolo obžalovaného. Poškozená to vyjádřila i slovy, že prostě chtěla pryč odtud. Takovéto vysvětlení svědkyně tak působí logicky. To, že musela být strčena kromě této svědkyně prokazuje posudek ústavu, který strčení podmínil jako jednu ze základních podmínek toho, aby poškozená dopadla tam, kam dopadla a přeletěla daný skalní útvar. Současně z výpovědi poškozené lze dovodit i tu další nutnou podmínku, a to je její určitý pohyb. Tato nutná energie odpovídající pomalé chůzi, byla dovozena z toho, že se přetáčela a šla kolem obžalovaného. Byť to ústav nekvantifikoval, soud uzavřel, že takto nabytá energie z přetáčení a chůze ve světle toho, že vše se odehrávalo rychle, byla tou energií, kterou ústav vypočítal k tomu strčení ze strany obžalovaného, aby se zrealizovala místa dopadu obou aktérů. Tyto vývody tak současně potvrzují, že to, co poškozená uváděla lze považovat za odpovídající realitě. Jedná se tak o zásadní přímý důkaz proti obžalovanému, který současně vyvrací i nově uplatněnou obhajobu obžalovaného. Současně lze uzavřít, že jen samotná takto vynaložená energie ze strany poškozené by k dopadu za dotčenou skálu nestačila, ale že se tak mohlo stát jen proto, že ji obžalovaný dále ještě úmyslně strčil a tím dodal potřebnou a nezbytnou energii k překonání toho skalního masívu. Bez strčení ze strany obžalovaného do poškozené by tak děj nenastal tak, jak nastal a proto bylo toto strčení nezbytnou a nutnou podmínkou průběhu skutkové děje.

85. V rámci nesouhlasu s argumentací obhajoby soud dále musel připomenout to, že pro poškozenou byla daná situace nečekaná, stala se v době, kdy již byla v šoku a v obavě o život, a to s konání osoby blízké.
86. Závěr znaleckého posudku z forenzní biomechaniky, který vymezuje kumulaci nutných podmínek včetně odrazu poškozené a strčení ze strany obžalovaného, tak má oporu nejen v sobě samém, ale i ve výpovědi poškozené [REDACTED].
87. Skutkové vývody poškozené ovšem dále podporují i manželé [REDACTED]. Jednak ve shodě s poškozenou uvedli, že slyšeli slova ženského hlasu „nech mě bejt“ (paní [REDACTED] ještě slyšela „pust' mě“), což popsala i poškozená a pak uváděli, že praskaly větve, duté rány, což také koresponduje s výpovědí poškozené o tom, že padali každý zvlášť (že obžalovaný dopadl asi sekundu po ní). Jak je uvedeno shora, potvrzuje to i posudek ústavu. Oba manželé [REDACTED] popisují i ženský výskot a více dutých ran (šumění křoví, listí, jako když se spadlo ze stromu). Tato sdělení obou svědků, pak potvrdili i přivolání policisté, jímž to uvedení manželé sdělili na místě činu.
88. Tvzení poškozené o tom, že ji obžalovaný strčil, dále potvrzují svědci [REDACTED], [REDACTED] i [REDACTED], kterým to poškozená řekla či ukazovala elektronickou komunikací o doznání obžalovaného k této skutečnosti.
89. Pokud se týká námítky, že elektronická komunikace mezi poškozenou a obžalovaným, kde obžalovaný připustil, že poškozenou strčil, byla zjevně promazaná a neucelená, soud akceptoval potud, že není nelogické, že se promaže komunikace s osobou, s níž se člověk rozejde. Současně podstatná část této komunikace je pospána shora a podle názoru soudu je faktem, že to psal sám obžalovaný a že skutečně svědčí o tom, že se obžalovaný přiznal, že poškozenou strčil a že ji chtěl vzít s sebou. O tomto samotném faktu tak není sporu.
90. Pokud pak znalkyně z odvětví psychologie uzavřela, že když poškozená líčila to, že cítila tlak na zádech, považuje to za věrohodné tvrzení a že ve výpovědi poškozené nezjistila prvky návodu, msty, výmyslu či zkreslení, neměl soud svědectví poškozené nevěřit, respektive mu uvěřil a vycházel z něho jako ze správného a věrohodného důkazu.

Shodu s prvopisem potvrzuje [REDACTED].

91. Oproti výpovědi poškozené, jež byla verifikována řadou dalších důkazů, pak ve fázi soudního řízení stojí popěrná obhajoba obžalovaného. Obžalovaný svoji obhajobu změnil s tím, že nyní tvrdí, že si na věc nepamatuje. Toto je v rozporu s tím, že u něho nebyla zjištěna žádná patologie, ani porucha paměti a ani nějaký příznak amnézie. Jeho paměť je v pořádku. Proto v souladu s vývody znalkyně z odvětví psychologie lze uzavřít, že u obžalovaného nemohlo dojít (a ani nedošlo) k jím tvrzenému vytěsnění vzpomínky na předmětnou událost. Duševně zdravý člověk, jímž obžalovaný podle posudku o jeho duševním stavu nepochybně je, vzpomínku vytěsnit nemůže a musí si to pamatovat. Ostatně i vzhledem k tomu že v rámci přípravného řízení o svém konání hovořil a dokonce ho částečně doznal je patrné, že ví, kde byl a co se dělo. Nově uplatněná obhajoba o tom, že si na věc nepamatuje je tedy účelová a neodpovídá realitě. Pokud tedy obžalovaný uvádí, že na čin nemá vzpomínku, jedná se o tvrzení nepravdivé, které je však v souladu se znaleckým vývodem o tom, že si obžalovaný realitu upravuje ve svůj prospěch. Verzi obžalovaného z hlavního líčení tak soud neuvěřil. Pokud se však vezmou jeho tvrzení z řízení přípravného, tak vesměs odpovídají verifikované výpovědi poškozené [REDAKCE]. Ve výpovědích obžalovaného lze pozorovat zcela zřetelný posun od toho, že to, co bylo uvedeno ve sdělení obvinění je pravda, přes přiznání, že se ji pokusil srazit a poté ji strčil do propasti až k tomu, že spadli oba, že uklouzli, respektive, že si na to nepamatuje. Obžalovaný v přípravném řízení mluvil i o tom, že se poškozená po prvním strčení chytla zábradlí, křičela, pak ji musel nějak odtrhnout a poté ji strčil do propasti. Takovýto popis vcelku odpovídá tomu, co uvedla poškozená tomu, co plyne z výpovědi manželů [REDAKCE] i z ústavního posudku a i tomu, co poškozená uvedla o jeho konání vůči ní svým nejbližším přátelům a co obžalovaný potvrdil i v elektronické komunikaci. Koresponduje s tím i jeho omluva poškozené v nemocnici. Změněná obhajoba u soudu pak odpovídá jeho osobnostnímu profilu o tom, že má sníženou empatii, že je nevyzrálý i v oblasti vyšších citů i morálky a že řeší jen sám sebe.
92. Ostatně i osobnostní profily obžalovaného a poškozené tak, jak je vyhodnotili znalci a jak jsou popsány i shora v popisné části odůvodnění svědčí o tom, že shora zaujaté závěry soudu jsou oprávněné a správné.
93. U obžalovaného se projevuje výrazný egocentrismus, má vysoké sebeprosazení, je samolibý, dominantní s mocenskými sklony, vyžaduje obdiv a podřízenost, na svoje partnery žárlí, což vše uplatňoval i vůči poškozené [REDAKCE] v jejich vztahu tak, jak to ona sama popsala a plyne to i ze dalších svědectví ([REDAKCE], matka poškozené, [REDAKCE], [REDAKCE]). Obžalovaný byl v jejich vztahu s poškozenou dominantem s výraznými kontrolními prvky, což bylo potvrzeno tím, že poškozenou kontroloval i bez jejího vědomí, měl konkrétní informace o její elektronické komunikaci s ostatními, na dovolené mu musela stále odpovídat a podobně.
94. Naproti tomuto poškozená je submisivní, má tendenci se přizpůsobovat, předcházet konfliktům a má velmi dobře vyvinuty morálně volní vlastnosti. S takovýmto pojetím osobnosti poškozené, což dále potvrzuje i její hodnocení ze školy, se nijak neslučuje opakovaná a vědomá lež, kterou by poškozená musela opakovaně produkovat v pozicích svědkyně při jejich výsleších, při prověrce výpovědi i při experimentu. Toliko vědomá lež této poškozené (i svědka [REDAKCE]) by mohla být předpokladem úspěchu před soudem obžalovaným uplatněné popěrné obhajoby. Soud však nenalezl žádný důvod poškozené nevěřit.
95. Obhajoba o tom, že konkrétní okolnosti činu mu řekl svědek [REDAKCE] naráží na to, že z dostupného materiálu nevyplývá, že by [REDAKCE] obžalovanému říkal nějaké podrobnosti a neslyšel to ani svědek [REDAKCE].
96. Konečně soud musel zaujmout stanovisko i k tomu, jak vysvětlit okolnost, že poškozená hned po činu i v nemocnici opakovaně uvedla, že její pád byl nešťastnou náhodou, že spadli spolu s obžalovaným tak, jak to je popsáno zejména ve výpovědích zasahujících policistů, ve

Shodu s prvopisem potvrzuje [REDAKCE].

videozáznamu z jejich zásahu i jinde a proč posléze jako svědkyně hovořila jinak (viz obsáhlá popis a vyhodnocení shora).

97. I při zodpovídání této otázky se soud musel zabírat zdůvodněním tohoto ze strany poškozené a s tím, co o ní uvedly znalkyně, jež zkoumaly její duševní stav. Předně je nutno zopakovat, že podle uvedených znalkyň je poškozená vnitřně nejistá, uzavřená a zdrženlivá, plachá a není ráda středem pozornosti. Je submisivní a byla pod mocenským vlivem obžalovaného, byla ve stavu šoku z toho, co jí měl obžalovaný udělat jako osoba blízká, přičemž to vše pro ni bylo nečekané a náhlé. Podle její výpovědi již dole v rokle jí obžalovaný říkal, že na to můžou zapomenout, což kromě vlivu obžalovaného svědčí o tom, že dole než dorazili manželé [REDAKCE], došlo k jejich vzájemné verbální komunikaci. Ona sama tvrzení o tom, že se jí zamotala hlava a podobně vysvětlovala tím, že nechtěla, aby se to řešilo, což by znamenalo výslechy a podobně, nechtěla to řešit, ale vytěsnit, nemyslet na to. Toto vysvětlení koresponduje se závěrem příslušných znalkyň, že poškozená má tendence k racionalizaci, k úniku, k vytěsnění i k bagatelizaci. Odpovídá tak její osobnosti to, že se poškozená tuto konkrétní stresovou situaci snažila bagatelizovat, chovat se sarkasticky, že nechtěla, aby se o tom mluvilo, nechtěla ani být středem pozornosti, nechtěla to zveřejňovat. Kamarádům to pak řekla, protože to měla v sobě, že měla potřebu pravdu někomu říci a ten důkaz proti obžalovanému měla, jak uvedla znalkyně psychologka, spíš jako pojistku pro sebe, protože je osobností vnitřně nejistou a plachou. Takže i tyto obhajobou namítané skutečnosti byly na podkladě provedeného dokazování objasněny a vysvětleny.
98. Konečně závěrem této pasáže je nutno doplnit, že samotný čin a způsob jeho provedení neodporuje ani osobnosti obžalovaného. I podle psychologky (a i vlastního vyjádření obžalovaného z řízení přípravného) zpráva o jejich rozchodu prožíval intenzivně, dramaticky, byla tím zasažena jeho sebeúcta, prožíval současně i emoce hněvu a bezmoci. Tato informace ho rozhodila, došlo u něho k rozladě i k panice se snahou vztah udržet za každou cenu. Obžalovaný byl v silném emocionálním citovém rozrušení, přestože navenek byl do určité doby schopen kontrolovat své jednání. Tak, jak průběh děje popsala poškozená, to odpovídá závěrům znalkyně z odvětví psychologie, že obžalovaný se choval sebekontrolně až do určitého okamžiku a potom u něho došlo ke zkratu, kdy neřešil, co bude potom a s tím souvisí i to, že si to ani sám sobě neumí vysvětlit („tam nahoře jsem to nebyl já“) a najednou nečekaně udělal to, co neplánoval, co i jeho samotného překvapilo a opakovaně strčil do poškozené a shodil ji do rokle.
99. Obžalovaný jednal v úmyslu přímém ve smyslu § 15 odst. 1 tr. zákoníku, neboť chtěl způsobem uvedeným v trestním zákoně porušit zájem chráněný takovým zákonem. Z důvodu okolnosti na jeho vůli nezávislým nedošlo k fatálnímu následku. S ohledem na závěry znaleckého posudku z oboru zdravotnictví, odvětví psychiatrie a z odvětví psychologie, je třeba konstatovat, že obžalovaný byl při činu trestně odpovědnou osobou. Jednání obžalovaného tak po stránce subjektivní i objektivní naplnilo všechny zákonné znaky skutkové podstaty trestného činu vraždy podle § 140 odst. 1 trestního zákoníku, ukončené ve stadiu pokusu podle § 21 odst. 1 trestního zákoníku s tím, že jen nepředvídatelné šťastné náhodě nedošlo k dokonání trestného činu, kdy skutečnost, že trestný čin byl spáchán jako nedokonaný, nebylo na vůli obžalovaného. Proto soud uznal obžalovaného vinným tak, jak je to uvedeno ve výroku tohoto rozsudku.
100. K úvahám trestovým.
101. Obžalovaný [REDAKCE] ke své osobě uvedl, že studuje [REDAKCE] školu v [REDAKCE], je ve třetím ročníku, bydlí u rodičů, výdělek ani dluhy nemá. Z osobních výkazů obžalovaného bylo zjištěno, že nebyl v minulosti soudně trestán, nebyl projednáván pro přestupek. Hodnocení ze školy má dobré (viz shora). Obžalovanému ve smyslu § 41 písm. b), f), o) tr. zákoníku polehčuje, že spáchal trestný čin z nedostatku životních zkušeností, ve věku

Shodu s prvopisem potvrzuje [REDAKCE].

blízkém věku mladistvých a že vedl před spácháním trestného činu řádný život. Přítěžující okolnosti ve smyslu § 42 tr. zákoníku u obžalovaného shledány nebyly. Obžalovaný porušil zájem společnosti na ochraně života a zdraví a jeho jednání je vysoce společensky škodlivé.

102. Při úvaze o druhu a výši trestu soud vycházel z účelu trestu podle § 38 tr. zákoníku a přihlédl ve smyslu § 39 odst. 1 tr. zákoníku k povaze a závažnosti spáchaného činu pro společnost, k okolnostem případu, k dobrým možnostem nápravy obžalovaného i k jeho osobním poměrům. Povaha a závažnost činu byla primárně určována především významem chráněného zájmu, který byl dotčen, což je ochrana života, jakožto nejcennějšího lidského statku. Do úvah o trestu je také nutno zahrnout i okolnosti o způsobu provedení činu a jeho následky i okolnosti, za nichž byl čin spáchán a také osobu obžalovaného, jeho pohnutku, záměr i cíl i jeho minulost, respektive malou životní zkušenost.
103. Zločin vraždy podle § 140 odst. 1 tr. zákoníku má stanovenou sazbu 10 – 18 let. Při stanovení trestu tak bylo třeba zohlednit, že obžalovaný se pohybuje v této sazbě, když v jeho případě nelze nepřihlídnout k tomu, že jeho osobnostní výbava mu byla dána a přestože dotčené negativní rysy měl ovládat a byl toho schopen, tak přesto je člověkem velmi mladým, který nemá potřebné životní zkušenosti, že čin spáchal neplánovaně a zřejmě i z nedostatku životních zkušeností i z bezradnosti v nenadálé a nečekané situaci ve věku blízkému věku mladistvých, kdy ještě, jak to čin dokazuje, nebyl připraven situaci řešit jako dospělá a vyzrálá osoba. To není úvaha o vyvinění, ale o tom, že se ve svém věku dostal do situace, kterou byl ochoten řešit jen afektivně bez racionální korelace, kdy myslel jen na sebe a nechal dominovat emoce, hněv i svoji bezradnost.
104. Podle zákonodárce je obvyklá typová škodlivost jednání takto kvalifikovaných natolik vysoká, že již ze zákona je nutno ukládat trest minimálně ve výměře deseti let. Soud samozřejmě s touto taxací nepolemizuje, když páčání úmyslných ataků proti životu je třeba důsledně postihovat. Pro ukládání trestů v konkrétním případě je třeba zohledňovat i skutečnosti, jež jsou popsány shora. Trest má být přiměřený zavinění pachatele a také kromě generální prevence by měl vést i k nápravě pachatele. Soud nemohl nevidět, že obžalovaný doposud šel řádným způsobem, že byl a je zachovalým občanem, že je osobou nezralou a bez životních zkušeností.
105. I státní zástupkyně při návrhu konkrétního trestu obžalovanému dospěla k závěru, že trest uložený ve stanovené trestní sazbě lze považovat za trest nepřiměřeně přísný a že jsou splněny podmínky stanovené v § 58 odst. 1 trestního zákoníku pro uložení trestu pod spodní hranici zákonné trestní sazby a proto navrhla uložení trestu pod spodní hranici sazby s tím, aby pro výkon trestu byl obžalovaný zařazen do věznice s ostrahou.
106. S těmito vývody se soud ztotožnil. Trest je důležitou a neoddělitelnou (sou)částí působení na pachatele a uložený trest má vést k nápravě pachatele. Při sledování takového legálního cíle nemusí být trest v zákonodárcem určeném rozpětí vždy úměrným opatřením, jež povede k nápravě pachatele a které by odpovídalo zavinění i jeho nezkušenosti, když současně resocializace obžalovaného je nadějná.
107. Soud tak vnímal nejen nebezpečný charakter trestné činnosti a závažnost činu, ale i takto popsané skutečnosti svědčící ve prospěch obžalovaného. Soud také musel přihlídnout k ustanovení § 38 tr. zákoníku o přiměřenosti trestních sankcí, kdy tam, kde postačí uložení trestní sankce pachatele méně postihující nesmí být uložena trestní sankce pro pachatele citelnější. Uvedené ustanovení představuje do určité míry vyjádření účelu trestu a v širším smyslu nahrazuje i samotný účel trestního zákoníku, když ten nelze shledávat jen v represii, ale též v preventivním působení.
108. Podle ustanovení § 58 odst. 1 tr. zákoníku může soud snížit trest odnětí svobody pod dolní hranici zákonné sazby tehdy má-li vzhledem k okolnostem případu nebo vzhledem

k poměrům pachatele za to, že by použití trestní sazby stanovené tímto zákonem bylo pro pachatele nepřiměřeně přísné a současně lze dosáhnout jeho nápravy i trestem kratšího trvání. Soud uzavřel, že v tomto případě jsou podmínky ustanovení § 58 odst. 1 tr. zákoníku naplněny, neboť trest odnětí svobody i jen v trvání deseti roků se jeví pro obžalovaného nepřiměřeně přísným, když by takovýto trest plnil především složku represivní. Takto dlouhý nepodmíněný trest tak není zcela přiměřený, zejména s ohledem na osobu obžalovaného, jeho dosavadní spořádanost a nezkušenost a i nevyzrállost.

109. Soud s ohledem na takto vyhodnocené skutečnosti uzavřel, že k nápravě obžalovaného není úměrný trest, jež pro obdobné typické jednání byl zákonodárcem stanoven, a že by takto vyměřený trest byl pro něho nepřiměřeně přísný.
110. Je sice nepochybné, že obžalovaný se dopustil společensky významně škodlivého konání, že trest mu ukládaný musí být nepodmíněný a dlouhodobý, ale současně soud uzavřel, že trest ukládaný i na samé spodní hranici zákonné trestní sazby, tedy v trvání deseti let, by byl pro obžalovaného nepřiměřeně přísný a zahrnoval by především represi a méně by vyjadřoval samotný účel trestu, jímž je především náprava pachatele, když současně k nápravě obžalovaného postačí i trest kratšího trvání, který také povede k nápravě obžalovaného i k zajištění ochrany společnosti. Dlužno v tomto také zohlednit, že dané jednání obžalovaného se jeví jako mimořádný exces v jeho životě, kdy se jednání dopustil v emočně náročné situaci, a to vzhledem ke své nezralosti a nezkušenosti.
111. Za dané situace se soudu jako přiměřený nejevil trest v rámci stanovené trestní sazby, ale jako přiměřený se mu jevil trest pod spodní hranicí stanovené zákonné sazby. Jako odpovídající trest pak soud obžalovanému uložil podle § 140 odst. 1 tr. zákoníku za použití § 58 odst. 1 tr. zákoníku trest odnětí svobody v trvání sedmi roků, pro jehož výkon byl podle § 56 odst. 2 písm. a) tr. zákoníku zařazen do věznice s ostrahou.
112. I takto uložený trest pro obžalovaného znamená zásadní změnu jeho dosavadního života a významné potrestání, když je předpoklad, že další trestnou činnost nebude páchat, když možnosti jeho resocializace jsou dobré.
113. Soud je toho názoru, že i takto uložený trest vykazuje dostatečnou údernost i vůči obžalovanému, že zabezpečuje déletrvající ochranu společnosti, tedy zajišťuje generální prevenci, přičemž i samotné veřejné projednávání věci před soudem mělo vliv na obžalovaného a důsledky odsouzení obžalovaného pro jeho další životní zařazení jsou natolik dostatečné, že k jeho nápravě skutečně postačuje trest tak, jak byl uložen.
114. Jelikož soud uznal obžalovaného vinným ze spáchání úmyslné trestné činnosti ke škodě poškozené [REDAKCE], které tak způsobil i újmu na zdraví, pro niž je léčena do současné doby, byly nároky poškozených na náhradu nemajetkové újmy (bolestného) i na náhradu škody za náklady vynaložené na její léčbu či z poskytnutého plnění pojišťovny uznány za oprávněné. Proto soud podle § 228 odst. 1 tr. řádu rozhodl, že obžalovaný [REDAKCE] je povinen nahradit za bolestné ve výši 519 bodů nemajetkovou újmu poškozené [REDAKCE] ve výši 130 414 Kč (soud musel vycházet právě z výše, která byla zmocněncem žádána) a na náhradu škody Všeobecné zdravotní pojišťovně České republiky škodu ve výši 159 417 Kč spolu se zákonným úrokem z prodlení ve lhůtě jednoho dne ode dne právní moci tohoto výroku o náhradě škody a České pojišťovně a.s. za poskytnuté pojistné plnění ve výši 21 000 Kč.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku je možno podat odvolání **do osmi dnů** od doručení jeho opisu (§ 248 odst. 1 tr. řádu) k soudu Vrchnímu v Praze (§ 252 tr. řádu). Odvolání je nutno podat prostřednictvím soudu podepsaného (§ 248 odst. 1 tr. řádu).

Shodu s prvopisem potvrzuje [REDAKCE].

Jestliže se rozsudek doručuje jak obžalovanému, tak obhájci a zákonnému zástupci, běží lhůta k odvolání od toho doručení, které bylo provedeno nejpozději. Jiným osobám než osobám uvedeným § 247 odst. 2 tr. řádu s výjimkou státního zástupce, končí lhůta tímž dnem jako obžalovanému.

Odvolání musí být ve lhůtě stanovené v § 248 nebo v další lhůtě k tomu stanovené předsedou senátu soudu podepsaného podle § 251 tr. řádu odůvodněno tak, aby bylo patrné, ve kterých výrocích je rozsudek napadán a jaké vady jsou vytýkány rozsudku nebo řízení, které mu předcházelo. Nesplňuje-li odvolání státního zástupce, odvolání obžalovaného, odvolání obhájce, které podal za obžalovaného, odvolání poškozeného, zúčastněné osoby či odvolání zmocněnce, které podal za poškozeného či za zúčastněnou osobu, náležitosti obsahu odvolání podle § 249 odst. 1 tr. řádu, vyzve předseda senátu podepsaného soudu dotčenou osobu, aby vady odstranila ve lhůtě pěti dnů, kterou jim zároveň stanoví, a upozorní ji, že jinak bude odvolání odmítnuto podle § 253 odst. 3 tr. řádu.

Státní zástupce může odvoláním napadnout tento rozsudek pro nesprávnost kteréhokoliv jeho výroku, obžalovaný pro nesprávnost výroku, který se ho přímo dotýká, zúčastněná osoba pro nesprávnost výroku o zabránění věci, poškozený, který uplatnil nárok na náhradu škody, pro nesprávnost výroku o náhradě škody.

Osoba oprávněná napadat rozsudek pro nesprávnost některého jeho výroku jej může napadat také proto, že takový výrok učiněn nebyl, jakož i pro porušení ustanovení o řízení předcházejícím rozsudku, jestliže toto porušení mohlo způsobit, že výrok je nesprávný nebo že chybí.

Ve prospěch obžalovaného mohou dále podat odvolání i osoby uvedené v § 247 odst. 2 tr. řádu. Těmto osobám končí lhůta k odvolání tímž dnem jako obžalovanému.

V neprospěch obžalovaného může rozsudek napadat odvoláním jen státní zástupce. Ten je povinen v odvolání také uvést, zda je podává, byť zčásti, ve prospěch nebo neprospěch obžalovaného, a kterého. Státnímu zástupci běží lhůta k odvolání vždy samostatně bez ohledu na běh lhůt u ostatních osob oprávněných podat odvolání.

Odsuzuje-li soud obžalovaného k nepodmíněnému trestu odnětí svobody a přiznává-li poškozenému alespoň z části nárok na náhradu škody nebo nemajetkové újmy v penězích nebo na vydání bezdůvodného obohacení, může poškozený požádat o vyrozumění o konání veřejného zasedání o podmíněném propuštění z trestu odnětí svobody. Žádost poškozený podává soudu, který rozhodoval v prvním stupni.

Právo podat odvolání nemá ten poškozený, který neuplatnil nárok na náhradu škody.

Právo podat odvolání nemá ten, kdo se tohoto práva platně vzdal.

Hradec Králové dne 04. 04. 2019

JUDr. Miroslav Mjartan v.r.
předseda senátu